

ΤΑΡΓΚΑ

Το 'Ιτρομιντ' εν οιντ' 17

ΚΑΛΟΥΓΚΑ
'Ο
Κύριος
των
'Αστῶν

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΗΡΟΪΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

ΚΑΛΟΥΓΚΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΩΝ ΑΕΤΩΝ

ΕΝΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΠΛΑΣΜΑ, ΠΟΥ ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΞΕΡΕΙ ΑΝ ΕΙΝΑΙ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ, ΤΣΑΚΑΛΙ, ΕΡΠΕΤΟ Ή ΑΝΘΡΩΠΟΣ, ΣΚΟΡΠΙΖΕΙ ΤΟΝ ΤΡΟΜΟ ΚΑΙ ΤΟΝ ΟΛΕΘΡΟ ΣΤΗ ΖΟΥΓΚΛΑ ΚΑΙ Ο ΤΑΡΓΚΑ, ΤΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ, ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΣΚΛΗΡΕΣ ΔΟΚΙΜΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

ΚΕΦ. 1. "Όπου ο 'Ατσίδας για πρώτη φορά διακόπτεται από το φόβο του το φαγητό!

Ο 'Ατσίδας είναι έτοιμος να σπάσει μια καρύδα — τη δέκατη κατά σειράν που έχει φάει — όταν σταματάει απότομα.

— Κύριος Τάργκα, λέει, ακούει έσένα ;

Το άτρόμητο 'Ελληνόπουλο, ο Κυρίαρχος της Ζούγκλας, έχει κιόλας τιναχτή όρθιος. Ήταν ξαπλωμένος πιο πέρα από τον 'Ατσίδα με τη Μαλόα δίπλα του.

— Τί τρέχει; ρωτάει το κορίτσι.

— Σήκω, τής λέει ανήσυχα ο Τάργκα.

'Η ξανθειά κοπέλλα σηκώνεται. Από το ανήσυχο πρόσωπο του αγαπημένου της καταλαβαίνει ότι κάτι σοβαρό πρέπει να συμβαίνει. 'Α-

κόμα και ὁ Ἀτσίδας, πού τόσην ὥρα τεμπέλιαζε ἔργοντας καρύδες, ἔχει σηκωθῆ. Τ' αὐτί του ἔχει συλλάβει ἕνα μακρυνὸ θόρυβο. Πρὶν ὅμως ἀπ' αὐτὸν, ἔχει συλλάβει τὸ θόρυβο τὸ αὐτὸ τοῦ Τάργκα.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ θόρυβος γίνεται πιὸ καθαρὸς. Μοιάζει σὰν ἕνας μακρυνὸς ἀνεμοστρόβιλος.

— Στὰ δέντρα!, φωνάζει ξαφνικὰ ὁ Τάργκα. Γρήγορα! Ἐλέφαντες!

Πρὶν ἀκόμα τελειώσῃ, ἡ Μαλόα ἔχει κιόλας πιαστή ἀπὸ ἕνα κλαδὶ καὶ ἔχει τιναχτῆ πάνω σ' ἕνα δέντρο. Ὁ Τάργκα τὴν ἀκολουθεῖ. Πίσω τους ὁ Ἀτσίδας μ' ὄλο τὸ βάρος ἀπὸ τὶς καρύδες πού ἔχει καταβροχθίσει, σκαρφαλώνει σὰν πίθηκος!

— Μὰ τί τρέχει; ρωτᾷ πάλι ἡ Μαλόα.

— Ἐνα κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες πού τρέχουν τρομοκρατημένοι, ἀπαντᾷ ὁ Τάργκα. Κι' ἔρχονται κατὰ δῶ... Γιατί ὅμως;

Ἡ ξανθειὰ νέα καταλαβαίνει. Ὅταν περνᾷ ἕνα τρομαγμένο κοπάδι ἐλεφάντων στὴ ζούγκλα, ἀλλοίμονο σὲ κείνον πού θὰ βρεθῆ μπροστά του. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ πελώρια αὐτὰ ζῶα, πού συντρίβουν τὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ τρομακτικὸ τους βάρος.

Τώρα ὁ θόρυβος γίνεται ἐκκωφαντικός. Θάλεγες πῶς ἐκατοντάδες κανόνια ἐξαπολύουν ὁμοβροντίες!

— Κρατηθῆτε καλά!, φωνάζει ὁ Τάργκα.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, δεκάδες ἐλέφαντες, μ' ἀνασηκωμένες τὶς προβοσκίδες καὶ ἀφηνιασμένοι, ξεπροβάλλουν ἀνάμεσα στὰ δέντρα.

Εἶναι κάτι τρομακτικό. Μ' ὄλη τὴν ψυχραιμία του, ὁ Τάργκα ἔχει γίνῃ χλωμός. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Μαλόα. Ὁ Ἀτσίδας ἔχει γουρλώσει τὰ μάτια του σὰν τῆς γαρίδας.

— Κύριος Τάργκα, λέει, γιατί τοῦτο τρέχει-τρέχει;

— Δὲν ξέρω, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο. Γιὰ νὰ τρομοκρατηθοῦν τόσο οἱ ἐλέφαντες πρέπει νὰ συμβαίνει κάτι φοβερὸ στὴ ζούγκλα. Δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ τὸ μάθουμε...

Σὰν νὰ γίνεται σεισμός, περνοῦν τρέχοντας οἱ ἐλέφαντες. Σὲ δυὸ λεπτὰ ἔχουν κιόλας ἐξαφανιστῆ στὰ βάθη τῆς ζούγκλας.

— Κύριος Τάργκα, φωνάζει ξαφνικὰ ὁ Ἀτσίδας ἐγκῶ φάει-φάει πολὺς καρύντες, πόντι ἐμένα γίνῃ πολὺ-πολὺ βαρὺς!

Μ' ὄλη τὴν ἀνησυχία του ὁ Τάργκα γελάει.

— Πρῶτη φορὰ ἀκούω νὰ βαραίνει... τὸ πόδι ἀπ' τὸ φαῖ, λέει κυττάζοντας κοροϊδευτικὰ τὸν νέγρο.

— Ἐγκῶ λέει... ὦχ! τὸ πόντι ἐμένα! Ἄ! νάτο! Τὸ... Μικρόβιος!

Κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι στὸ πόδι του, ὁ Ἀτσίδας ἀρπάζει ἕνα ζωντανὸ πρᾶγμα. Τὸ τραβάει κοντά του: Εἶναι ὁ... Σάμπα, ὁ καινούργιος φίλος τῶν προστατῶν τῆς ζούγκλας, τὸ μικροσκοπικὸ ἀνθρω-

πάκι, πού ὁ Ἄτσιδας ὀνομάζει... «Μικρόβιος»!

Τὴν ἴδια στιγμή ἄγρια οὐρλιαχτὰ ἀντηχοῦν. Ἀπὸ τὸ μέρος πού εἶχαν ἔρθει οἱ ἑλέφαντες, ἑκατοντάδες μαῦροι τρέχουν τώρα, οὐρλιάζοντας τρομοκρατημένοι.

Ὁ Ἄτσιδας, πού ἦταν ἕτοιμος νὰ τὰ θάλλῃ μὲ τὸν Σάμπα, σταματᾷ κατάπληκτος. Γιὰ μιὰ στιγμή βγάζει τὸ φυσοκάλαμό του. Ὁ Τάργκα τὸν συγκρατᾷ.

— Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τρέχουν τρομαγμένοι, λέει στὸν Ἄσιδα. Κάτι τρομερὸ πρέπει νὰ τοὺς συνέβῃ γιὰ νὰ τρέχουν ἔτσι οὐρλιάζοντας!

Μ'ἓνα δυσαιρεστημένο γουρ γουρητὸ ὁ Ἄτσιδας χαμηλώνει τὸ καλάμι του. Ὁ Τάργκα γέρνει πρὸς τὰ κάτω καὶ διπλώνοντας τὰ πόδια του σ' ἓνα κλάδι τοῦ δέντρου, σκύβει μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ ἔδαφος. Ἀπλώνοντας τὰ χέρια περιμένει. Καὶ, τὴ στιγμή πού ἓνας μαῦρος, περνάει οὐρλιάζοντας ἀπὸ κάτω, τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὰ μαλλιά!

Μὲ μιὰ ὑπερφυσικὴ δύναμι τὸν τινάζει πρὸς τὰ ἑπάνω καὶ ὁ μαῦρος βρίσκεται καθισμένος στὸ κλάδι δίπλα στὸ Ἑλληνόπουλο.

Τὸ μαῦρο χρῶμα τοῦ προσώπου του ἔχει γίνῃ πράσινο ἀπὸ τὸν τρόμο του. Ὁ Τάργκα τὸν τραντάζει γιὰ νὰ τὸν συνέφερῃ.

— Γιατὶ τρέχατε ἔτσι οὐρλιάζοντας σὰν τσακάλια; ρωτᾷ τὸ μαῦρο στὴ γλῶσσα του.

Ὁ μαῦρος τὸν κυττάζει μὲ

γουρλωμένα μάτια χωρὶς νὰ μιλάῃ. Λὲς καὶ ἡ γλῶσσα του εἶναι δεμένη.

Ὁ Ἄτσιδας, βλέποντας ὅτι ὁ μαῦρος δὲν ἀπαντᾷ, σηκώνει τὴ χερούκλα του καὶ τοῦ ἀστράφτει ἓνα γερὸ σκαμπίλι στὸ μάγουλο.

— Ρωτᾷει-ρωτᾷει κύριος Τάργκα, γρυλλίζει, μιλάει - μιλάει ἔσύ!

Ἡ γλῶσσα τοῦ ἰθαγενοῦς λύνεται.

— Κιπάνγκα! ψιθυρίζει. Κιπάνγκα!...

— Κιπάνγκα; ἐπαναλαμβάνει ὁ Τάργκα. Οἱ ἄετοί; Τί θέλεις νὰ πῆς;

Ἡ γλῶσσα τοῦ μαύρου λύνεται περισσότερο. Καὶ διηγῆται στὸν Τάργκα μιὰ παράξενη ἱστορία.

Ὁ μαῦρος ἀνήκει στὴ φυλὴ τῶν Μασάϊ, πού φημίζονται ὡς τρομεροὶ πολεμιστές.

Ἐδῶ καὶ τρεῖς μέρες εἶχε ἔρθῃ στὸ χωριό τους ἓνας πύγμαϊος μ' ἓνα παράξενο μήνυμα. Ἦταν ἀπεσταλμένος — ἔλεγε — τοῦ Καλούγκα Κιπάνγκα Μπουάνα — τοῦ Καλούγκα, τοῦ Κυρίου τῶν Ἀετῶν. Ὁ Καλούγκα παράγγελλε σ' ὅλους τοὺς πολεμιστὰς Μασάϊ νὰ πάρουν τὰ ὄπλα τους καὶ νὰ πάνε σὲ συνάντησί του. Ζητοῦσε συνάμα τὴν ἀπόλυτη ὑποταγὴ τους στὶς διαταγὰς του, γιὰτὶ τώρα αὐτὸς ἦταν ὁ Κύριος τῆς Ζούγκλας.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Μασάϊ γέλασαν. Κύριος τῆς Ζούγκλας ἦταν ἓνας: ὁ Τάργκα, τὸ γενναῖο Ἑλληνόπουλο, ὁ προστάτης

τῆς ἡσυχίας τῆς ζούγκλας καὶ ὁ ὑπερασπιστὴς κάθε ἀδικουμένου. Ἐνας ἀπὸ τοὺς Μασαί, ἕνας γιγαντόσωμος πολεμιστὴς, ἀρπάζοντας τὸν κοντόσωμο ἀπεσταλμένο, τὸν πέταξε μὲ τρομερὴ δύναμι, πάνω στὸν τοῖχο μιᾶς καλύβας.

Ὁ τοῖχος, ποὺ ἦταν ἀπὸ λάσπη καὶ χόρτα, ἄνοιξε καὶ ὁ πυγμαῖος βρέθηκε σὰν ὀβίδα μέσα στὴν καλύβα. Ἐνας γέρος Μασαί ποὺ πελεκοῦσε κείνη τῆ στιγμή ἕνα ρόπαλο μέσα στὴν καλύβα, βλέποντας τὸν πυγμαῖο ποὺ βρέθηκε ξαφνικὰ στὰ πόδια του γκρεμίζοντας τὸν τοῖχο τῆς καλύ-

Ὁ Τάργκα τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τὸν σηκώνει ψηλά

βας, τρόμαξε καὶ σηκώνοντας τὸ ρόπαλο τὸ κατέβασε μὲ ὄρμη στὸ κεφάλι τοῦ πυγμαῖου, ποὺ ἄνοιξε στὰ δύο, σὰν παραγινωμένο καρπούζι!

Αὐτὸ ἦταν! Ἐκείνη τῆ στιγμή συνέβη κάτι τρομακτικό. Μιὰ σκιά φάνηκε στὸν οὐρανὸ κι' ἕνας πελώριος ἀετὸς ποὺ μόνο τὸ ἄνοιγμα τῶν φτερῶν του ἔφτανε τὰ τέσσερα μέτρα, ὤρμησε πρὸς τὰ κάτω καὶ ἔσκισε μὲ τὸ πελώριο ράμφος του στὴ μέση τὸ κεφάλι τοῦ γιγαντόσωμου πολεμιστῆ ποὺ εἶχε πετάξει τὸν πυγμαῖο στὸν τοῖχο τῆς καλύβας.

Καί, πρὶν ἀκόμα συνέλθουν ἀπὸ τὴν κατάπληξι οἱ ἄλλοι, ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴν καλύβα κάτι οὐρλιαχτὰ ποὺ δὲν εἶχαν τίποτε τὸ ἀνθρώπινο! Οἱ Μασαί ἔτρεξαν πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ εἶδαν δίπλα στὸν σκοτωμένο πυγμαῖο, τὸν γέρο Μασαί ξαπλωμένο ἀνάσκελα μὲ δυὸ τρομερὲς πληγὲς στὸ στήθος του!

Λὲς καὶ δυὸ πελώρια δόντια εἶχαν σκάψει τὶς σάρκες του! Κι' ἕνας ποὺ ἔτυχε νὰ εἶναι ἐκεῖ κοντά, τοὺς εἶπε κάτι ἀπίστευτο : Εἶχε δὴ ἕνα φριχτὸ πλάσμα, ποὺ μόνο ἡ περιγραφή του προκαλοῦσε τὸν τρόμο. Ἦταν ἕνα εἶδος γιγαντόσωμου ἀνθρώπου, μὲ δέρμα φολιδωτό, σὰν τοῦ κροκοδείλου, κι' ἕνα κεφάλι... αὐτὸ ἦταν δύσκολο νὰ τὸ περιγράψῃ!

Ἦταν κάτι μεταξὺ κεφαλίου λιονταρίου καὶ γορίλλα, καὶ τσακαλιού, μὲ δυὸ πελώρια δόντια στὸ ἐπάνω σαγόφι! Κανεὶς δὲν τὸ εἶχε ἀντι-

“Ένα κοπάδι αετών όρμάει έναντίον τών πυγμαίων...”

ληφθή που πλησίαζε γιατί ήταν όλοπράσινο και δύσκολα ξεχώριζε από την πλούσια πράσινη βλάστησι τής ζούγκλας!

Οί Μασάϊ — συνέχισε ό μαῦρος τή διήγησί του στον Τάργκα— μαζεύτηκαν στη μέση του χωριού κι’ έκαναν πολεμικό συμβούλιο. ‘Αλλά, τήν ίδια στιγμή, ένα κοπάδι πελώριων αετών ώρμησε έπάνω τους. Οί Μασάϊ σκόρπισαν τρομοκρατημένοι, αφήνοντας όκτώ πολεμιστές τους νεκρούς με άνοιγμένα τά κεφάλια από τά ράμφη τών αετών! “Όταν χώθηκαν στις καλύβες τους, βρέθηκαν σε άσφάλεια, γιατί οί αετοί δέν μπορούσαν νά μπούν μέσα.

Αυτό έγινε τήν πρώτη μέρα. Τήν άλλη μέρα τώ πρωί, ό πρώτος Μασάϊ που βγήκε έξω απ’ τήν καλύβα του δέν ξαναγύρισε. “Ένας αετός του είχε άνοίξει τώ κεφάλι στ’ ά δύο. Τώ ίδιο έπαθαν και δυο άλλοι που τόλμησαν νά βγούν έξω.

Τώρα πιά, ό τρόμος βασίλευε στό χωριό τών Μασάϊ. ‘Αλλά οί Μασάϊ ήταν γενναίοι πολεμιστές και δέν μπορούσαν νά καθήσουν με σταυρωμένα τά χέρια. Κι’ έτσι τώ με σημέρι άκούστηκαν από τήν καλύβα του άρχηγού τους τά τύμπανα. “Όλοι τέντωσαν τά αύτιά τους.

«Μαζέψτε — έλεγαν οί συνηματικοί ήχοι τών τυμπάνων

— τούς ελέφαντες! Θα ψάξουμε να βρούμε τὸ μέρος πού κρύβεται ὁ Καλούγκα, ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν. Κι' ἐκεῖ θα δώσουμε τὴ μάχη! Καὶ θα δούμε ἂν θὰ μπορέσουν νὰ νικηθοῦν οἱ ἀνδρεῖοι Μασάϊ! Μαζέψτε τούς ελέφαντες μόλις νυχτώση...»

Πρὶν ὅμως νυχτώση, συνέβη κάτι φοβερό. Ὅλοι οἱ ἐξημερωμένοι ελέφαντες τοῦ χωριοῦ, λὲς καὶ τούς εἶχε κυνηγήσει κάτι ὑπερφυσικό, ἀφηνίασαν καὶ ὤρμησαν ὅλοι μαζί τρομοκρατημένοι, πρὸς τὰ νότια τῆς Ζούγκλας. Στὸν τρελλὸ δρόμο τους θὰ περνοῦσαν μέσα ἀπὸ τὸ χωριὸ τῶν Μασάϊ.

Οἱ Μασάϊ, βλέποντας τὸν κίνδυνο, σκορπίστηκαν στὴ ζούγκλα, ἐνῶ ἓνα κοπάδι ἀετῶν ὤρμουσε κατὰ πάνω τους! Εὐτυχῶς γι' αὐτούς τὰ πυκνὰ δέντρα τῆς ζούγκλας ἐμπόδιζαν τούς ἀετούς νὰ καταβροῦν χαμηλά.

Στὸ μεταξύ οἱ ελέφαντες, περνώντας μέσα ἀπὸ τὸ χωριὸ εἶχαν γκρεμίσει τὶς μισὲς σχεδὸν καλύβες καὶ εἶχαν κάνει τὸ χωριὸ σὰν νὰ εἶχε περάσει ἐπάνω του ἓνας κυκλώνας!

Ἐδῶ τελείωσε ἡ διήγησι τοῦ μύθου στὸν Τάργκα.

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀτρόμητου Κυριάρχου τῆς Ζούγκλας ἔχει σκοτεινιάσει. Καταλαβαίνει πολὺ καλὰ τί ἦταν αὐτὸ πού τρομοκράτησε ἔτσι τούς Μασάϊ, τούς γενναίους πολεμιστὲς τῆς ζούγκλας!

— Τώρα τί κάνει - κάνει

ἐμᾶς; ρωτᾶει ὁ Ἀτσιδάς, πού τοῦχει κοπῆ κάθε ὄρεξι νὰ τὰ βάλῃ μὲ τὸ... «Μικρόβιος».

— Θα πάμε· στὸ χωριὸ τῶν Μασάϊ! λέει ἀποφασιστικὰ ὁ Τάργκα. Ὁ Τάργκα δὲν μπορεῖ νὰ ἀφήσῃ ἀπροστάτευτους τούς Μασάϊ! Ὁ Καλούγκα, ὁ δολοφόνος, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ!

Καὶ γυρίζοντας στὸν μαῦρο, λέει:

— Θα μᾶς ὀδηγήσῃς στὸ χωριὸ σου!

Τὰ μάτια τοῦ Μασάϊ γεμίζουν ἀπερίγραπτο τρόμο.

— Ὁχι, ὄχι, ὦ Κυρίαρχε τῆς Ζούγκλας, τραυλίζει.

Ὁ Ἀτσιδάς ἐπεμβαίνει, σηκώνοντας τὴ μαύρη χερούκλα του.

— Κύριος Τάργκα λέει - λέει ἐσὺ κάνει - κάνει!, γρυλλίζει ὑπόκωφα καὶ ἀπειλητικά.

Ὁ Μασάϊ βλέποντας τὸ σηκωμένο χέρι τοῦ Ἀτσιδά, λέει διασπαστικά :

— Πάμε! Πάμε!

— Ἐσύ, Μαλόα, θὰ μείνῃς ἐδῶ, λέει στὴν ξανθειὰ συντρόφισσά του ὁ Τάργκα. Θα μείνῃ κι' ὁ Σάμπα μαζί σου. Μαζί μου θάρθῃ μόνο ὁ Ἀτσιδάς, γιατί δὲν πρέπει νὰ εἴμαστε πολλοί...

ΚΕΦ. 2. Ὁπου ὁ Ἀτσιδάς, ὁ Τάργκα κι' ὁ Μασάϊ δίνουν μιὰ γενὴ μάχη.

Εχει πιά ξημερώσει ὅταν οἱ τρεῖς ἄντρες φτάνουν στὴν περιοχὴ, πού εἶναι τὸ χωριὸ τῶν Μασάϊ. Κρυμμένοι μέσα στοὺς θάμνους παρακολουθοῦν τὰ γύρω τους.

—'Εσεῖς καθήσθε ἐδῶ, λέει ὁ Τάργκα στὸν Ἀτσιίδα καὶ τὸν Μασάϊ: Θὰ πάω νὰ ρίξω μιὰ ματιὰ μόνος μου καὶ θὰ γυρίσω.

Προχωρεῖ ἀθόρυβα καὶ χάνεται μέσα στὴ βλάστησι.

Ὁ Ἀτσιίδας δὲν χάνει τὸν καιρὸ του! Ἀρχίζει νὰ κυττάζῃ γύρω του γιὰ κανένα... ἀγριοπέπνο. Καὶ εἶναι τυχερός. Λίγο πρὶν πέρα ἀνακαλύπτει ἀφθονα πεπόνια. Κάνοντας νόημα στὸν Μασάϊ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, χώνεται ἀνάμεσα στὰ πεπόνια καὶ ἀρχίζει νὰ τρώῃ, βγάζοντας ἀπὸ τὸ λαρύγγι του ἕνα γουργούρισμα εὐχαριστήσεως.

—'Εσὺ φάει - φάει πεπόνια ὡραῖος!, λέει στὸν Μασάϊ, πὺ ὅμως δὲν ἔχει τὴν παραμικρὴ ὄρεξι γιὰ φαΐ.

Στὸ μεταξύ ὁ Τάργκα προχωρεῖ. Ἐχει φθάσει τώρα στὸ φράχτη πὺ ζῶνει τὸ χωριὸ καὶ σταματάει. Πέρα, διακρίνει δυὸ-τρεῖς πυγμαίους πὺ μπαίνουν σὲ μιὰ καλύβα. Θυμᾶται πὺς ὁ Μασάϊ τοῦ εἶχε πτῆ πὺς ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Καλούγκα, τοῦ Κυρίου τῶν Ἀετῶν, ἦταν πυγμαῖος.

«Φαίνεται πὺς οἱ πυγμαῖοι συμμαχῆσαν μαζί του», σκέφτεται.

Εἶναι ἔτοιμος νὰ πηδήσῃ τὸ φράχτη, ὅταν, πρὶν ἀκόμα καταλάβῃ τί συμβαίνει, βλέπει καμμιά δεκαριά πυγμαίους νὰ πέφτουν ἐπάνω του! Ἦσαν — φαίνεται — ἀνεβασμένοι στὰ γύρω δένδρα καὶ τὸν παρακολουθοῦσαν.

Μὲ μιὰ τρομερὴ γροθιά, ὁ Τάργκα στέλνει τὸν ἕνα πέντε

μέτρα μακρῶς. Ἐναν ἄλλον τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸν λαιμὸ, ἀλλά, βλέποντας ἕναν τρίτο, πὺ πηγαίνει νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ πόδι, τὸν ἀρπάζει κι' αὐτὸν ἀπὸ τὸν λαιμὸ. Ἐνα «βίνγκ!» ἀκούγεται καὶ τὰ δυὸ κεφάλια τῶν πυγμαίων σπᾶνε τὰ πασχαλιὰ αὐτά!

Γιὰ μιὰ στιγμή πὺ ἐλευθερώνει τὸ χέρι του, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο κατορθώνει νὰ βγάλῃ τὸ μαχαίρι του. Μὲ μιὰ κίνησί του, ἕνας πυγμαῖος βρίσκεται χάμω μ' ἕνα χτύπημα τοῦ μαχαιριοῦ. Ἐνας ἄλλος βγάζει ἕνα οἴρλιαχτὸ πόνου, καθὼς τὸ μαχαίρι τοῦ σχίζει τὸ δεξιὸ ὤμο.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, δεκάδες ἄλλων πυγμαίων, λῆς καὶ τοὺς εἶχε ξεράσει ἡ γῆ, ὀρμοῦν ἐπάνω στὸ Ἑλληνόπουλο. Ἡ θέσι του εἶναι τώρα δύσκολη. Χτυπάει ἀδιόκοπα μὲ τὸ μαχαίρι, μὲ τὰ χέρια, μὲ τὰ πόδια: ἕνας - ἕνας οἱ πυγμαῖοι στρώνονται στὴ γῆ.

Ξαφνικά, κάτι σκιάζει τὸ οὐρανὸ. Ὑψώνοντας τὸ κεφάλι ὁ Τάργκα βλέπει δυὸ ἀετοὺς νὰ πετοῦν ἀπὸ πάνω τους. Δὲν τοῦ εἶχαν εἶχαν ἀκόμη ἐπιτεθῆ, γιὰ τὸ πᾶνω του εἶνε πεσμένοι οἱ μαῦροι πυγμαῖοι. Καὶ φαίνεται — κι' αὐτὸ εἶναι τὸ καταπληκτικὸ — πὺς τὰ ὄρνεα αὐτὰ καταλαβαίνουν ὅτι οἱ πυγμαῖοι εἶνε σύμμαχοι καὶ φίλοι τοῦ Καλούγκα, τοῦ Κυρίου τῶν Ἀετῶν, καὶ δὲν τολμοῦν νὰ τοὺς πειράξουν.

Ὁ κίνδυνος τώρα εἶναι φοβερώτερος γιὰ τὸ Ἑλληνόπου-

λο. 'Από κάτω οί πυγμαίοι
κι' από πάνω οί άετοί...

✱

Βρίσκεται στο δωδέκατο
πεπόνι του ό 'Ατσίδας, όταν
ό Μασάϊ τόν σκουντάει. 'Ο
'Ατσίδας τεντώνει τ' αúτιά
του. Του φαίνεται πώς άκούει
κάτι σαν ούρλιαχτό. Συνεχίζει
όμως να τρώη τó πεπόνι του.

— Κύριος Τάργκα βγκάζει
μόνος - μόνος πέρα !, λέει
στον Μασάϊ.

'Ο 'Ατσίδας έχει δὴ τόν
Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας να
άντιμετωπίζει φοβερώτερους
κινδύνους. Τό ούρλιαχτό που

'Ο άετός σηκώνει ψηλά στον άέ-
ρα τόν μικροσκοπικό Σά'ιπα!

είχε άκουστή ἦταν ανθρώπινο.
Κι' όποιοσδήποτε άνθρωπος
κι' αν ἦταν, δέν μπορούσε ν'
άντιμετωπίσει τόν Τάργκα.

Τρώει λοιπόν τó δωδέκατο
πεπόνι του, γουργουρίζοντας
άπό εύχαρίστησι, όταν ανά-
μεσα άπό τά φυλλώματα τών
δέντρων άκούγεται ένας θόρυ-
βος. Θόρυβος φτερών, που χτυ-
πούν δυνατά στον άέρα.

— Κιπάνγκα!, τραυλίζει
τρομοκρατημένος ό Μασάϊ.

'Ο 'Ατσίδας πετάγεται όρ-
θιος. Καταλαβαίνει ότι τώρα
που έπενέβησαν οί άετοί, ό
Τάργκα, κινδυνεύει περισσό-
τερο.

— 'Εγκώ έσύ πάει - πάει!,
φωνάζει άρπάζοντας τῆ Μα-
σάϊ άπό τόν ώμο.

Προχωρούν τρέχοντας άθό-
ρυβα και φροντίζοντας να μη
βγαίνουν σε ξέφωτα. 'Η πυ-
κνή βλάστησι τῆς ζούγκλας
έμποδίζει τούς άετούς να φθά-
σουν εις τó έδαφος

Όταν πλησίασαν στο μέ-
ρος, που ό Τάργκα χτυπιόταν
μέ τούς πυγμαίους, σταμα-
τούν. 'Ο κίνδυνος για τόν Τάρ-
γκα δέν είναι οί πυγμαίοι, που
τά πτώματά τους έχουν στρώ-
σει τόν τόπο, αλλά οί άετοί
"Ενας άπ' αυτούς, ό πιο πε-
λώριος, έχει όρμήσει πάνω
στο 'Ελληνόπουλο, που για
μιά στιγμή έχει έλευθερωθῆ
άπό δυό επικίνδυνους πυγ-
μαίους.

'Ο 'Ατσίδας βγκάζει γοργά
τό φυσικάλαμό του. Μ' ένα
γερό φύσημα στέλνει ένα βέ-
λος στον άετό. Τό μικροσκο-
πικό βέλος βρίσκει τó όρνεο
στο μέρος τῆς καρδιάς. Τό τε-

ράστιο πουλί πέφτει κάτω με μιὰ κραυγή πόνου. Καθώς πέφτει, τσακίζει κι' έναν πυγμαίο, που βρέθηκε από κάτω του.

Δεύτερος αετός παίρνει τὴ θέση τοῦ πρώτου. Τούτη τὴ φορά ὅμως δὲν προλαβαίνει ὁ Ἄτσίδας νὰ φυσήξῃ τὸ βέλος του, γιατί μιὰ μαχαιριὰ τοῦ Τάργκα κόβει τὸ λαιμὸ τοῦ ὀρνέου. Ἐνας τρίτος πέφτει χτυπημένος ἀπὸ τὸν Ἄτσίδα. Οἱ πυγμαῖοι ρίχνονται στὸ μεταξύ πάλι με λύσσα στὸ Ἑλληνόπουλο.

— Βαστάει - βαστάει, κύριος Τάργκα!, φωνάζει ὁ Ἄτσίδας.

Καὶ ἀρχίζει τώρα νὰ ρίχνῃ με τὸ φυσοκάλαμό του ἐναντίον τῶν πυγμαίων. Ἐνα βέλος χτυπάει τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο στὸ λαιμό. Μιὰ μαχαιριὰ τοῦ Τάργκα ρίχνει νεκροὺς δυὸ ἄλλους μαζί.

Ἐπικρατεῖ σωστὸ πανδαιμόνιο. Ὁ Μασάϊ που εἶναι μαζί με τὸν Ἄτσίδα, ἀρπάζει ἓνα ξύλο κι' ὀρμάει στὸ σωρό, ἀρχίζοντας νὰ σπάζῃ κεφάλια στὴ γραμμὴ. Ὁ Ἄτσίδας γουρλώνει τὰ μάτια του ἀπὸ θαυμασμό.

— Πῶ, πῶ! Κεφάλι - κεφάλι σὰν καρύντος οἰπάζει!, φωνάζει ἐνθουσιασμένος. Φστ!

Καὶ μ' ἓνα φύσημα καρφώνει στὸ σβέρκο ἓναν πυγμαίο, που πήγαινε νὰ χτυπήσῃ ἀπὸ πίσω τὸν Μασάϊ.

Πράγμα παράξενο! Οἱ αετοὶ ἐξαφανίζονται ξαφνικά, ἐνῶ ἡ σύγκρουσι συνεχίζεται. Ἀντίθετα, ἄλλοι πολυάριθμοι πυγμαῖοι φανερώνονται καὶ

Ἔρχεται ἓνα ἀπίστευτο τέρας! Κάτι μεταξύ ἀνθρώπου, τσακαλιῦ καὶ κροκοδείλου.

ὀρμοῦν ἀπ' ὅλες τὶς μεριές. Δὲν ἀκούει κανεὶς παρά τοὺς κρότους τῶν κεφαλιῶν που σπάζουν ἀπὸ τὸ ρόπαλο τοῦ Μασάϊ, τὰ οὐρλιαχτὰ ὧσων χτυπάει τὸ μαχαίρι τοῦ Τάργκα καὶ τὸ «φστ! φστ!» τοῦ Ἄτσίδα.

Ἡ πάλῃ ὅμως εἶναι ἄνιση. Τρεῖς πυγμαῖοι σκοτώνουν οἱ τρεῖς φίλοι, ἕξῃ παρουσιάζονται ξαφνικά. Λὲς καὶ τοὺς γεννάει ἡ γῆ!

Σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς τὸ μαχαίρι τοῦ γενναίου Ἑλληνα ἔχει χωθῆ στὸ σῶμα ἐνὸς

πυγμαίου, δύο άλλοι κατορθώνουν να τὸ τραθήξουν ξαφνικά κ.ὶ να τὸ πετάξουν πιὸ πέρα. Ἔτσι ὁ Τάργκα βρίσκειται ἄοπλος.

Μὲ τὶς σιδερένιες του ὅμως γροθιές, τὸ Ἑλληνόπουλο κάνει θραῦσι, σπάζοντας κεφάλια σὰν σταμνιά! Εἶναι ὅμως ἀδύνηχτο· να καταβάλῃ τὸς οὐκ ἔχθρους!

Ὁ Ἀτσίδης βλέπει τὸν κίνδυνο τοῦ ἀγαπημένου του φίλου. Τὰ βέλη τοῦ καλαμιοῦ του ἔχουν σωθῆ. Δαγκώνει τὸν χαλκὰ τῆς μύτης του μὲ θυμό.

— Τώρα ντεῖξει - ντεῖξει ἐγκύ!

Κ.ὶ ἀρπάζοντας ἓνα κλαδὶ ἀπὸ δέντρο, τὸ σπάζει σὰν... σπικγέττο! Σηκώνοντάς το, ἀρχίζει να ἀλωνίζῃ γύρω του. Τὸ ἴδιο κάνει κ.ὶ ὁ Μασάϊ. Ὁ Τάργκα ἔχει ἀρπάξει ἓναν πυγμαῖο ἀπὸ τὸ πόδι καὶ μ' αὐτόν, χρησιμοποιῶντας τον γιὰ ρόπαλο, χτυπάει γύρω του, μέσα στὸ πλῆθος!

Ὁ ἀγῶνας ὅμως φτάνει στὸ τέλος του. Ὄταν σὲ λίγο φανερώνονται μερικές δεκάδες ἀκόμα πυγμαίων, εἶναι ἀδύνατο νὰ κρατήσουν οἱ τρεῖς φίλοι μας.

Ἔτσι, λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Τάργκα, ὁ Ἀτσίδης κ.ὶ ὁ Μασάϊ βρίσκονται δεμένοι χειροπόδαρα.

Οἱ πυγμαῖοι μὲ οὐρλιαχτὰ χαρᾶς τοὺς ὀδηγοῦν στὸ χωριὸ τῶν Μασάϊ καὶ τοὺς κλείνουν σὲ μιὰ καλύβα...

ΚΕΦ. 3. Ὄπου ὁ Ἀτσίδης παρὰ λίγο να μεταβληθῆ σέ...μπριτζόλα!

Αφήσαμε τὴ Μαλόα μὲ τὸ ἄνάνο Σάμπα, τὸ «Μικρόβιος», ὅπως τὸν λέει ὁ Ἀτσίδης, να κάθωνται περιμένοντας τὸν Τάργκα, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγή του.

Τὸ ὄμορφο κορίτσι ὅμως εἶναι ἀνήσυχο. Καταλαβαίνει ὅτι ὁ κίνδυνος ποὺ διατρέχει ὁ ἀγαπημένος της, εἶναι φοβερός. Γιὰ να τρομοκρατηθοῦν τόσο οἱ Μασάϊ, οἱ γενναιότεροι πολεμιστὲς τῆς ζούγκλας, κ.ὶ οἱ ἐλέφαντες, σημαίνει ὅτι κάτι τὸ τρομερὸ ἔχει συμβῆ στὴ ζούγκλα!

Ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ καμμιά ὥρα, ἡ Μαλόα δὲν μπορεῖ να κρατηθῆ ἄλλο.

— Σήκω, πάμε να τοὺς βροῦμε, Σάμπα!, λέει στὸ νάνο.

Ὁ Σάμπα σηκώνεται καὶ χωρὶς να μιλήσῃ, μαζεύει τὰ δηλητηριασμένα βέλη του κ.ὶ ἀκολουθεῖ τὴν ξανθὴ νέα.

Δὲν δυσκολεύονται να παρακολουθήσουν τὴ ἵχνη τοῦ Τάργκα καὶ τῶν δυὸ φίλων του. Ἄλλως τε, οἱ ποδάρες τοῦ Ἀτσίδα εἶναι εὐδιάκριτες. Οἱ πατημασιές του εἶναι μεγάλες σὰν... κούνιες μικροῦ παιδιοῦ!

Προχωροῦν ὄρες ὀλόκληρες, ὥσπου πλησιάζουν στὸ χωριὸ τῶν Μασάϊ. Ξαφνικὰ ὁ Σάμπα ἀπλώνει τὸ χέρι του δείχνοντας κάτι στὴ Μαλόα.

Ἡ κοπέλλα κυττάζει πρὸς τὴ διεύθυνσι τοῦ χεριοῦ του. Ἐνας σωρὸς ἀπὸ πτώματα μαύρων πυγμαίων μαρτυρεῖ

ὅτι φοβερὴ συμπλοκὴ ἔχει γίνε-
νει στὸ μέρος ἐκεῖνο.

Καμμιά ἀμφιβολία δὲν μέ-
νει στὴ Μαλόα ὅτι ὁ ἀγαπη-
μένος της Τάργκα κι' οἱ δυὸ
φίλοι του ἔχουν συγκρουσθῆ
ἐκεῖ μὲ ἐχθροὺς. Τί ὅμως ἔ-
χουν ἀπογίνει;

Πλησιάζουν στὰ πτώματα.
Κάτι ποὺ γυαλίζει τραβάει
τὴν προσοχὴ τῆς κοπέλλας.
Σκύβει καὶ τὸ σηκώνει. Εἶναι
τὸ μαχαίρι τοῦ Τάργκα!

Ἡ Μαλόα χλωμιάζει. Ὁ
Σάμπα, ποὺ ἔχει πλησιάσει,
βλέποντας τὸ μαχαίρι, κατα-
λαβαίνει τί ἔχει συμβῆ.

— Ὁ Τάργκα εἶναι στὰ χέ-
ρια τῶν πυγμαίων, μουρμουρί-
ζει. Κι' ὁ φίλος μου ὁ Ἀτσί-
δας! Χμ!

— Τί θὰ γίνῃ τώρα; ρω-
τάει ἡ κοπέλλα.

— Θὰ μποῦμε χωρὶς νὰ
μᾶς δοῦν στὸ χωριό. Καὶ κεῖ...
βλέποντας καὶ κάνοντας.

Κρυμμένοι μέσα στους θά-
μνους, προχωροῦν ἀθόρυβα.
Πλησιάζουν στὸ φράχτη τοῦ
χωριοῦ, ὅταν, σ' ἓνα ξέφωτο,
βλέπουν μιὰ τρομακτικὴ σκη-
νὴ. Ἡ Μαλόα λίγο ἔλειψε νὰ
ἀφήσῃ μιὰ κραυγὴ φρίκης,
ποὺ σίγουρα θὰ τὴν πρόδιδε
στοὺς πυγμαίους.

Σὲ τρεῖς κορμούς δέντρων,
τὸν ἓνα δίπλα στὸν ἄλλον,
εἶναι δεμένοι πισθάγκωνα μὲ
χοντρές κληματίδες ὁ Τάρ-
γκα, ὁ Ἀτσίδας κι' ὁ Μασάϊ.
Κι' ἀπὸ κάτω τους μερικὰ δε-
μάτια ξερόχορτα.

Μπροστὰ σ' ἓνα εἶδος πλα-
τείας εἶναι μαζεμένοι οἱ πυ-
γμαῖοι. Ἀπόλυτη σιωπὴ βασί-
λεύει, γιατί ἓνας ἀπ' αὐτοὺς,

ποὺ φαίνεται ἀρχηγὸς τους,
λέει κάτι, ποὺ ἡ Μαλόα δὲν
καταλαβαίνει.

Ὁ Σάμπα, ὅμως, ποὺ ξέ-
ρει τὴ γλῶσσα τῶν πυγμαίων,
τῆς ψιθυρίζει:

— Λέει πὼς ἡ διαταγὴ τοῦ
Καλούγκα, τοῦ Κυρίου τῶν
Ἀετῶν, εἶναι νὰ τοὺς κάψουν
καὶ τοὺς τρεῖς ζωντανούς...

Ἀνατριχιάζει ἡ ὁμορφὴ κο-
πέλλα. Κυττάζει τὸν Σάμπα,
σὰν νὰ τὸν ρωτᾷ τί θάπρεπε
νὰ κάνουν.

Ὁ Σάμπα κυττάζει γύρω
του. Πιὸ πέρα μερικὰ πελώρια
δέντρα εἶναι τόσο κοντὰ τὸ ἓ-
να μὲ τὸ ἄλλο, ὥστε τὰ κλα-
διά τους μπλέκονται μαζί.

— Ἐγὼ θ' ἀνέβω πάνω σ'
ἓνα ἀπ' αὐτά, τῆς ψιθυρίζει.
Ἐσὺ θὰ πᾶς στὸ πλάϊ τοῦ
φράχτη, ὥστε νὰ βρεθῆς πί-
σω ἀπὸ τὸν Τάργκα καὶ τοὺς
ἄλλους. Καὶ ἀπ' ὅτι θὰ δῆς
θὰ καταλάβῃς τί πρέπει νὰ
κάνῃς.

Καὶ χωρὶς νὰ προθέσῃ ἄλ-
λη λέξι, ὁρμάει ἀθόρυβα καὶ
σκαρφαλώνει ἐπάνω στὰ δέν-
τρα.

Ἡ Μαλόα πηγαίνει ἀπὸ
τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ φράχτη
καὶ περιμένει μ' ἀγωνία, ἀκί-
νητη.

Ξαφνικά, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ
ἀρχηγὸς τῶν πυγμαίων ἔχει
ἀρπάξει ἓναν ἀναμμένο δαυ-
λὸ κι' ἐτοιμάζεται νὰ ἐύλη-
φωτιά στὰ χόρτα, ποὺ εἶναι
κάτω ἀπὸ τὸν Ἀτσίδα, ἀφή-
νει ἓνα ἄγριο οὐολιαχτὸ καὶ
σηκώνοντας τὰ χεῖρια του ἰση-
λά, πέφτει ἀνάσκελα. Εἶναι
νεκρός! Ἐνα δηλητηριασμένο
βέλος τοῦ Σάμπα τὸν ἔχει

βρή ανάμεσα στους ώμους...
 "Αγριες κραυγές φρίκης και λύσσας αντηχούν όλόγυρα. "Ενας άλλος πυγμαίος αρπάζει τὸ δαυλὸ γιὰ νὰ βάλῃ αὐτὸς φωτιά. Δὲν προλαβαίνει ὅμως, γιατί ἓνα βέλος τοῦ Σάμπα τὸν χτυπάει στὸν ἀριστερὸ κρόταφο. Πέφτει χωρὶς οὔτε «κίχ» νὰ προλάβῃ νὰ κἀνη.

Πανικὸς ἐπακολουθεῖ. Δυὸ ἀκόμα βέλη τοῦ Σάμπα ρίχνουν ἄλλους δυὸ πυγμαίους. Τρομοκρατημένοι οἱ μαῦροι, ἀρχίζουν νὰ τρέχουν δῶθε - κείθε γιὰ νὰ προφυλαχτοῦν, χωρὶς νὰ προσέχουν τοὺς αἰχμαλώτους.

Ἡ Μαλόα καταλαβαίνει ὅτι ἔφτασε ἡ ὥρα νὰ ἐπέμβῃ. Μ' ἓνα πήδημα, διασκελίζει τὸ φράχτη καὶ, σὰν ἀστραπή, χρησιμοποιῶντας τὸ μαχαίρι τοῦ Τάργκα, κόβει γρήγορα τὶς κληματίδες, μὲ τὶς ὁποῖες εἶναι δεμένοι οἱ τρεῖς φίλοι.

— Κύριος Τάργκα, λέει ὁ Ἄτσίδας τὴν ὥρα ποὺ ἡ κοπέλλα τοῦ κόβει τὰ δεσμά. Λίγκο - λίγκο ἀκόμα, ἐγκῶ γίνεται - γίνεται... μπριτζόλος...

Πηδῶντας πάνω ἀπὸ τὰ χορτάρια οἱ τρεῖς αἰχμάλωτοι, ἀρπάζουν ἀπὸ ἓνα ἀκόντιο, ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἔχουν πετάξει χάμω στὸν τρόμο τους οἱ πυγμαῖοι, κι' ὀρμοῦν ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τους, ποὺ τρέχουν τρομοκρατημένοι πρὸς κάθε κατεύθυνσι.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἀπόλυτη ἡσυχία βασιλεύει στὸ χωριό...

* * *

Ἄ Τάργκα, ὁ Ἄτσίδας, ὁ

Μασάϊ κι' ἡ Μαλόα γυρίζουν πίσω στὸ ξέφωτο, ὅπου ἦσαν προτῆτερα δεμένοι. Ἡ Μαλόα τοὺς ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια τ' εἶχε συμβῆ.

— Τὸ «Μικρόβιος»; λέει ὁ Ἄτσίδας, γλείφοντας τὸν χαλκῆ του. "Ελα ἐντῶ, ἔλα «Μικρόβιος»!

Ἄ Σάμπα ἔχει κατεβῆ ἀπὸ τὸ δέντρο κι' ἔχει πλησιάσει τοὺς τέσσερις φίλους. Ἄ Ἄτσίδας τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὸν σηκώνει ψηλά.

— Μπράβο, Μικρόβιος! λέει. Ἄτσίνας φίλο - φίλο Σάμπα. Ἄγκῶ ντίνει Σάμπα πολὺς πεπόνις, πολὺς καρύντος... Ἄγκῶ ἀγαπάει πολὺ, Μικρόβιος! Ἄγκῶ...

Μιὰ κραυγὴ ἀντηχεῖ. Εἶναι ὁ Τάργκα ποὺ φωνάζει:

— Γρήγορα στὴν καλύβα! Οἱ ἀετοί!

Ἄ ὀρμοῦν καὶ οἱ πέντε χωρὶς νὰ κυττάξουν γύρω τους, στὴν πλησιέστερη καλύβα. Ἄπὸ πάνω ὁ οὐρανὸς ἔχει σκιασθῆ ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ φτερὰ τῶν ἀετῶν!

— Ὅσο εἴμαστε ἐδῶ μέσα, δὲν διατρέχουμε κίνδυνο, λέει ὁ Τάργκα. Ὅμως δὲν μπορούμε νὰ καθήσουμε ἐδῶ. Ὅχι μόνο γιατί οἱ πυγμαῖοι θὰ ξαναγυρίσουν, ἀλλὰ καὶ γιατί πρέπει νὰ πᾶμε ἐμεῖς σ' ἀναζήτησι αὐτοῦ τοῦ Καλούγκα. Ἄλλοιῶς κινδυνεύουμε κι' ἐμεῖς καὶ ὀλόκληρη ἡ ζούγκλα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔλα δῶ, Σάμπα!

Ἄ Τάργκα δείχνει ἓνα μικρὸ ἀνοιγμα στὸν τοῖχο τῆς καλύβας καὶ συνεχίζει;

— 'Απ' αὐτὸ τὸ παράθυρο, ρίχνε μὲ τὰ δηλητηριασμένα σου βέλη στοὺς ἀετούς. Ὅσο πιὸ πολλοὺς ρίξης, τόσο πιὸ καλά. Φαίνεται πῶς αὐτὸς ὁ Καλούγκα ἔχει κατορθώσει νὰ ὑποτάξῃ στὴ θέλησί του τὰ πουλιὰ αὐτά. Πῶς ὅμως;

Καὶ τὰ μάτια τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληνόπουλου ἀστράφτουν μὲ μιὰ λάμψη ποὺ δὲν μαρτυρεῖ τίποτα καλὸ γιὰ τὸν Κύριο τῶν Ἀετῶν.

— Ἔνας! φωνάζει ὁ Σάμπα, ρίχνοντας τὸ πρῶτο βέλος του.

— Ντύος!, φωνάζει ὁ Ἀτσίδα, ποὺ ρίχνει ἀπὸ τὸ ἴδιο παράθυρο μὲ τὸ φυσοκάλαμό του.

— Τρία!, ξαναφωνάζει ὁ Σάμπα.

Τότε συνέβη κάτι παράδοξο. Οἱ ὑπόλοιποι ἀετοί, σὰν νὰ εἶχαν πάρει μιὰ διαταγὴ ἀπὸ κάποιον ἀόρατο ἀρχηγό, ἔξαφανίσθηκαν.

Ὁ Τάργκα βγαίνει στὴν πόρτα τῆς καλύβας, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἀτσίδα, τὸν Σάμπα καὶ τὸν Μασάι. Ἀπόλυτη ἡσυχία ἐπικρατεῖ.

Ξαφνικά, μιὰ φοβερὴ κραυγὴ ἀκούγεται. Εἶναι ἡ Μαλόα. Ὁ Τάργκα γυρίζει ἀπότομα καὶ ὀρμάει μέσα στὴν καλύβα. Καὶ ἀντικρῦζει κάτι φρικιαστικό...

ΚΕΦ. 4. Ὅπου ὁ Ἀτσίδα, τρώει μιὰ γερὴ κλωτσιὰ κι' ὀποζημιώνεται μὲ μερικὰ πεπόνια!

Ορθιο, στὴν ἄκρη τῆς καλύβας, στέκεται ἓνα πλάσμα ποὺ προκαλεῖ τὸν τρόμο.

Τὸ σῶμα του εἶναι ὅλο λέπια, ὅπως οἱ φολίδες τοῦ κροκοδείλου, καὶ τὰ δυὸ του χέρια καταλήγουν σὲ φοβερὰ νύχια. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κάτι ἀνάμεσα σὲ λιοντάρι, κροκόδειλο, τσακάλι καὶ γορίλλα, μὲ δυὸ μεγάλα, μακρυὰ, σουβλερὰ δόντια ἐπάνω, ποὺ πετάγονται ἔξω ἀπὸ τὸ στόμα καὶ δυὸ μικρότερα στὸ κάτω σαγόνι. Ὅλο τὸ φολιδωτὸ αὐτὸ δέρμα εἶναι πράσινο.

Εἶναι ὁ Καλούγκα, ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν, αὐτὸς ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας!

Ἔχει ἀπλώσει τὰ δυὸ του χέρια μὲ τὰ σουβλερὰ νύχια γιὰ ν' ἀρπάξῃ τὴν Μαλόα.

Αὐτὴ ὅμως, πρὶν ἀκόμα τὴν ἀρπάξουν τὰ νύχια τοῦ τέρατος, τραβάει τὸ μαχαίρι της καὶ τὸ χτυπάει πάνω στὸ στήθος του.

Ἔνας μεταλλικὸς κρότος ἀκούγεται καὶ τὸ μαχαίρι σπάζει στὰ δύο!

— Ἐγκὼ πετάνει ἐσένα!, μουγγρίζει ὁ Ἀτσίδα, δαγκώνοντας τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του κι' ὀρμώντας.

Πρὶν ὅμως πηδήσῃ ἀπάνω στὸ πράσινο τέρας, ὁ Τάργκα, ποὺ ἔχει καταλάβει ὅτι τὸ μαχαίρι καὶ τὰ βέλη εἶναι ἄχρηστα στὸ λεπιδωτὸ αὐτὸ δέρμα τοῦ Καλούγκα, πηδάει πίσω του καί, ἀρπάζοντάς τον ἀπὸ τὰ δυὸ μπράτσα, τὸν κρατᾶει ἀκίνητο, παρὰ τὴν τεράστια προσπάθεια ποὺ καταβάλλει ὁ Καλούγκα γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴ σιδερένια

λαβή του άτρόμητου παλληκαριού.

Αναρθρες βραχνές κραυγές βγαίνουν από τὸ στόμα του.

— Έγκὼ πνίξει - πνίξει αὐτό, κύριος Τάργκα! φωνάζει ὁ Ἀτσίδα, ἀρπάζοντας ἀπὸ τὰ πόδια τὸν Καλούγκα.

Ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴ σιδερένια λαβὴ τοῦ Τάργκα.

Ὁ Σάμπα, μὲ γουρλωμένα μάτια, παρακολουθεῖ τὴν πάλη. Σὲ μιὰ στιγμή, βλέποντας ὅτι τὰ σουβλερὰ δόντια τοῦ Καλούγκα εἶναι ἔτοιμα νὰ μπηχτοῦν στὸν ὦμο τῆς Μαλόα, ποὺ δὲν ἔχει κατορθώσει νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σύμπλεγμα τῶν τριῶν ἀντρῶν, σκύβει κι' ἀρπάζει ἓνα ξύλο ἀπὸ χάμω. Πηδῶντας πάνω στὸν ὦμο τοῦ Ἀτσίδα, χώνει τὸ χοντρὸ ξύλο στὸ στόμα τοῦ Καλούγκα, κρατῶντας τὸν ἀκίνητο.

— Μπράβο ἔσένα, Μικρόβιος!, φωνάζει ἐνθουσιασμένος ὁ Ἀτσίδα.

Μ' ἓνα τρομακτικὸ ὅμως τίναγμα ὁ Καλούγκα κατορθώνει ν' ἀπαλλαγῆ γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Τάργκα καί, κλωτσῶντας μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴ τὸν Ἀτσίδα, τὸν ρίχνει ἀνάσκελα κι' ὀρμάει ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα.

Πίσω του χύνεται ὁ Τάργκα, ἀρπάζοντας ἓνα τόξο ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο τῆς καλύβας.

Ἡ Μαλόα, ἀρπάζοντας ἓνα ἀκόντιο, τὸν ἀκολουθεῖ. Καθὼς ὁ Τάργκα κυνηγáει

τὸν Καλούγκα, ἓνας πελώριος ἀετὸς ὀρμάει ἐπάνω του. Ἀφήνοντας τὸν Καλούγκα, τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, γυρίζει, τεντώνει τὸ τόξο καὶ ρίχνει ἓνα βέλος. Ὁ ἀετὸς χτυπημένος στὴν κοιλιά, ταλαντεύεται γιὰ μιὰ στιγμή καὶ πέφτει στὴ γῆ.

Ἡ Μαλόα, στὸ μεταξύ, σηκώνοντας τὸ ἀκόντιο, τὸ χώνει μὲ δύναμι στὸ στόμα τοῦ Καλούγκα. Ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν μουγγρίζοντας μὲ λύσσα, ἀρπάζει τὸ ἀκόντιο, τὸ σπάζει καὶ κάνει νὰ ριχτῆ πάλι ἐναντίον τοῦ κοριτσιοῦ. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή βγαίνουν ἀπὸ τὴν καλύβα ὁ Ἀτσίδα ἔ Μασάϊ κι' ὁ Σάμπα.

Βγάζοντας ἓνα οὐρλιαχτό, ὁ Καλούγκα πηδάει πρὸς τὰ πίσω. Τρεῖς ἀετοὶ ὀρμοῦν ἐναντίον τῶν ἄλλων. Καθὼς οἱ φίλοι μας τραβιοῦνται γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν καὶ νὰ χτυπήσουν τοὺς ἀετούς, ἓνας ἀπ' τοὺς, ὁ πιὸ μεγάλος, ἀρπάζει μὲ τὰ νύχια του τὸν Καλούγκα καὶ χάνεται μακριὰ μὲ γοργὰ φτερουγίσματα.

* * *

Καθισμένοι στὴν καλύβα, οἱ φίλοι μας ξεκουράζονται ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀγωνιώδη αὐτὴ πάλη.

— Κύριος Τάργκα, λέει ὁ Ἀτσίδα, ἐγκὼ πεινάει - πεινάει! Ἐντῶ οὔτε πεπόνις, οὔτε καρπούτζις, οὔτε καρύντος. Τί κάνει τώρα;

— Θὰ πάω ἐγὼ νὰ φέρω κάτι!, λέει ὁ Σάμπα. Ἔτσι καθὼς εἶμαι μικρόσωμος, δὲν θὰ μὲ ἀντιληφθοῦν!

— Μπράβο ἔσένα, Μικρό-

διος! φωνάζει ένθουσιασμένος ό 'Ατσίδας. 'Εσὺ φέρνει ἐμένα πεπόνις, ἐγκὼ ντωσει λίγο ἐσένα φάει...

'Η Μαλόα κι' ό Τάργκα γελοῦν.

'Ο Σάμπα βγαίνει κι' ἀπομακρύνεται. Λίγη ὥρα ἀργότερα γυρίζει με μερικά ἀγριοπέπονα, πού ὅλοι κι' ό 'Ατσίδας πρῶτος, τὰ τιμοῦν ὅπως πρέπει. Πεινούσαν, ἄλλως τε, φοβερά ὅλοι τους...

'Αφοῦ ἔφαγαν, ό Τάργκα σηκώνεται. 'Εχει ἀρχίσει νὰ βραδυάζη.

— 'Ακούστε, λέει. 'Ο κίνδυνος γιὰ ὅλα τὰ πλάσματα τῆς ζούγκλας εἶναι τρομερός. Θὰ φύγουμε τώρα κιόλας γιὰ νὰ ψάξουμε γιὰ τὸ καταφύγιο τοῦ Καλούγκα, νὰ τὸν βροῦμε μέσα στὴ φωλιά του. 'Αν δὲν λείψη ἀπὸ τὴ μέση, θὰ γίνουν τρομερά πράγματα. Θὰ ἀκολουθήσουμε τὰ ἴχνη τῶν πυγμαίων πού μᾶς ἐπετέθησαν.

ΚΕΦ. 5. 'Όπου ό 'Ατσίδας ἀντί γιὰ πεπόνια φέρνει ἕνα ἀπροσδόκητο κυνήγι και ὑποχρεώνεται νὰ τὸ κουβαλήη στὴ ράχη του!

Προχωροῦν ἀργά. 'Ο Σάμπα βαδίζει μπροστὰ κυττάζοντας τὰ ἴχνη τῶν βημάτων. Εἶναι φανερό ὅμως ὅτι σὲ λίγο θὰ ἀναγκαστοῦν νὰ σταματήσουν, γιατί θὰ πέση ἡ νύχτα.

Καὶ πράγματι, σὲ λίγο στάθηκαν. Στὸ σκοτάδι πού ἔπεσε ἀπότομα, εἶναι ἀδύνατο καὶ στὸ πιὸ ἐξησκημένο μάτι νὰ ἀνακαλύψη ἴχνη μέσα

στὴν ἄγρια βλάστησι τῆς ζούγκλας.

'Ο 'Ατσίδας ὅμως δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού μποροῦν νὰ περάσουν τὴ βραδυὰ τους νηστικοί. Σηκώνεται γλείφοντας τὸ χαλκᾶ του.

— 'Εγκὼ πάει - πάει βρίσκει πεπόνις!, λέει.

Καὶ προχωρεῖ ἀργά, κυττάζοντας γύρω του γιὰ κανένα ἀγριοπέπονο.

Θὰ εἶχε προχωρήσει καμμιά πεντακοσαριὰ μέτρα, ὅταν ἀκούη ἕναν ἐλαφρὸ θόρυβο μπροστὰ του, ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

— Αὐτὸς τζαρκάντις εἶναι! σκέπτεται.

Κι' ἀθόρυβα, ὑγάζοντας τὸ φυσοκάλαμό του, ρίχνει ἕνα βέλος στὸ μέρος πού ἀκούστηκε ὁ θόρυβος.

'Ενα «ἄ!» ἀντηχεῖ πού ἀσφαλῶς δὲν προέρχεται ἀπὸ ζαρκάδι.

— Γρρ! κάνει ό 'Ατσίδας. 'Ανθρωπο εἶναι!

Καί, πηδῶντας τοὺς θάμνους, πλησιάζει στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ἀκούστηκε ἡ φωνή. 'Ενας πυγμαῖος εἶναι χωμένος μέσα σ' ἕνα θάμνο. Τὸ βέλος τὸν ἔχει χτυπήσει στὸν ὦμο, μὰ τὸ τραῦμα δὲν εἶναι σοβαρό. 'Ο 'Ατσίδας τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ σβέρκο.

Καθὼς τὸν τραβάει, νοιώθει κάποιον νὰ πηδάη ἐπάνω του ἀπὸ πίσω. Μὰ ό 'Ατσίδαῶ δὲν ἔχει ἄδικα πάρει τὸ ὄνομά του. Καθὼς ό ἄγνωστος πηδάει πάνω του, αὐτὸς σκύβει ἀπότομα κι' ό ἐχθρὸς πέφτει μπροστὰ με τὰ μούτρα. Μιὰ γροθιά στὸ δεξιὸ

Καθώς ο Τάργκα

προχωρεί, δύο πυγμαίοι προβάλλουν αβήρδα πίσω του. Μά ο Άτσίδας άγρυπνάει. Μή μιτά καούδα θέτει έκτός

μάχης τόν Ένα. 'Ο Σάμπα έμποδίζει τόν άλλο άσπάζοντάς τον από τό πόδι. Έτσι βρίσκει τόν καιρό ο Τάργκα να

δράση!...

μάγουλο τού πυγμαίου—γιατί πυγμαίος είναι κι' ο δεύτερος — τὸν ἀφήνει μισοαναίσθητο. Ὁ Ἀτσιδάς τοὺς ἀρπάζει καὶ τοὺς δύο, τὸν καθένα κάτω ἀπὸ τὶς μασχάλες του, καὶ γυρίζει πίσω κοντὰ στοὺς φίλους του.

Καθὼς πλησιάζει στὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ Ἑλληνόπουλο μὲ τοὺς ἄλλους, βάζει τὶς φωνές:

— Κύριος Τάργκα, ἐγκὼ φέρνει - φέρνει καλὸς πεπὸνις!

Φτάνοντας κοντὰ τοὺς, ὁ Ἀτσιδάς ρίχνει χάμω τοὺς δύο πυγμαίους, ποὺ κάνουν ἓναν ὑπόκωφο γδοῦπο πέφτοντας σὰν νὰ ἦσαν σακκιά μὲ πατάτες.

— Ἐγκὼ φέρει - φέρει καλὸς κυνήγι, κύριος Τάργκα!, λέει.

Ὁ πυγμαίος, ποὺ εἶχε φάει τὴ γροθιά, ἔχει τώρα συνέλθει τελείως. Ὁ ἄλλος βογγάει ἀπὸ τοὺς πόνους τῆς πληγῆς του.

— Αὐτὸς ντύος γκυρίζει γκύρω, συνεχίζει ὁ Ἀτσιδάς. Καλούγκα ἐκεὶ στείλει αὐτός!

Σκύβοντας, ὁ Τάργκα ἀρπάζει τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς πυγμαίους — αὐτὸν ποὺ εἶχε φάει τὴ γροθιά — ἀπὸ τὸ σβέρκο καὶ τὸν σηκώνει ὄρθιο σὰν νάταν παιγνιδάκι.

— Τί κάνετε ἐδῶ γύρω; ρωτᾶει ἄγρια.

Ὁ πυγμαίος δὲν ἀπαντᾶει.

— Λέγε!, βρυχᾶται τὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ τὸ βλέμμα του ἀστράφτει ἀπὸ τὸν θυμό.

Ὁ πυγμαίος ἐξακολουθεῖ νὰ σωπαίνει. Ὁ Τάργκα σηκώνει τὸ χέρι του. Μιὰ τρομερὴ γροθιά στὸ στήθος τοῦ πυγμαίου, τὸν στέλνει τρία μέτρα μακριά. Ὁ πυγμαίος, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη τρόμο καὶ γιὰ τὸν Τάργκα καὶ γιὰ τὸν Καλούγκα, κάνει κάτι ἀπροσδόκητο. Χώνει τὸ χέρι του στὴ ζώνη του, τραβάει ἓνα στιλέττο, τὸ μπήγει στὴν καρδιά του καὶ πέφτει νεκρός!

Ὁ Τάργκα, μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, σκύβει κι' ἀρπάζει τὸ δεύτερο πυγμαίον, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει μὲ τρόμο τὴ φοβερὴ σκηνή.

— Τὸν εἶδες τὸ φίλο σου; ρωτᾶει ἄγρια ὁ Τάργκα.

— Τὸν εἶδα..., τραυλίζει ὁ πυγμαίος.

— Λοιπὸν! Ποιὸς σὰς ἐστειλε; Μίλα!

— Ὁ Καλούγκα, ὁ Κιπάνγκα Μπουάνα (Ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν).

— Νὰ κάνετε τί;

— Νὰ σὰς παρακολουθήσουμε καὶ νὰ τὸν εἰδοποιούμε.

— Ξέρεις ποῦ εἶναι ὁ Καλούγκα τώρα;

Ὁ πυγμαίος διστάζει. Ὁ Τάργκα τοῦ δείχνει τὸ νεκρὸ πυγμαίον.

— Ζηλεύεις τὴν τύχη του, μήπως; ρωτᾶει ἤρεμα, ἀλλὰ στὸ βλέμμα του περνοῦν ἀστραπές.

— Στὸ Ἰγκόρο, τὸ χωριὸ τῶν πυγμαίων, ψιθυρίζει ὁ πυγμαίος τρέμοντας.

— Λοιπὸν, θὰ μᾶς ὀδηγήσης στὸ Ἰγκόρο, καὶ τώρα ἀμέσως!

— 'Ο Καλούγκα θὰ μὲ σκοτώση!

— "Ἐχεις καιρὸ ὅσο νὰ σὲ σκοτώσῃ ὁ Καλούγκα! 'Ἐγὼ ὅμως θὰ σὲ σκοτώσω τώρα ἀμέσως, ἂν δὲν μᾶς ὀδηγήσῃς ἐκεῖ!

'Ο πυγμαῖος δείχνει τὴν πληγὴ του. Ἦταν φανερὸ πὼς δὲν θὰ μπορούσε νὰ περπατήσῃ γιὰ πολλὴ ὥρα.

— Θὰ σὲ πάρῃ ὁ 'Ατσίδας στὸν ὦμο του!, λέει ὁ Τάργκα.

— "Ἐ; κάνει ὁ 'Ατσίδας. 'Ἐγκὼ ὄχι πάρει πάνω ράχη ἐμένα αὐτὸς μαῖμου!

'Ἡ Μαλόα βάζει τὰ γέλια.

— "Ἐλα, 'Ατσίδα, λέει. 'Ο σκοπὸς εἶναι νὰ ἀπαλλάξουμε τὴ ζούγκλα ἀπὸ τὸ τέρας αὐτό!

Μὲ δυσαρέσκεια ὁ 'Ατσίδας φορτώνεται τὸν πυγμαῖο στοὺς ὦμους του καὶ ξεκινάει. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν προχωρῶντας πρὸς τὴ διεύθυνσι πού δείχνει ὁ πυγμαῖος.

Κάθε τόσο, ὅμως ὁ 'Ατσίδας — γεμάτος φούρκα — ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ δίνει μιὰ γερὴ γροθιά στὰ πισινὰ τοῦ πυγμαῖου, πού στριγγλίζει ἀπὸ τὸν πόνο!

— 'Ἐσὺ σκάσει- σκάσει!, γρυλλίζει ὁ 'Ατσίδας. 'Ἐσὺ ὄχι τζάμπα πάει - πάει ἀμάξι ἐμένα!

ΚΕΦ. 6. "Ὅπου ὁ Τάργκα κι' ὁ μαῦρος Μασάϊ θαυματοῦργοῦν στὸ 'Ιγκόρο...

— ημέρωνε, ὅταν πλησίασαν στὸ 'Ιγκόρο. Κρυμμένοι μέσα στοὺς θάμνους, περιμένουν νὰ φέξῃ καλά. 'Ο 'Α-

τσίδας ἔχει ἀφήσει χάμω τὸν πυγμαῖο, δίνοντάς του καὶ μιὰ γερὴ κλωτσιά!

'Ο δρόμος καὶ τὸ φορτίο ἔχουν ξελιγώσει κυριολεκτικὰ τὸν 'Ατσίδα. Τὰ μᾶτια του ἔχουν θολώσει ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὰ γόνατά του τρέμουν.

— 'Ἐγκὼ πεινάει - πεινάει!, μουγγρίζει. 'Ἐγκὼ ὄχι φάει, πέσει - πέσει χάμω, γίνε - γίνε πεθαμένο!

'Ο Σάμπα προθυμοποιεῖται νὰ τὸν βοηθήσῃ. Νὰ πάῃ αὐτὸς νὰ τοῦ βρῇ κανένα ἀγριοπέπονο.

— Μὴν πᾶς πολὺ μακριά, τοῦ λέει ὁ Τάργκα ὡς ὅτου δούμε πού βρισκόμαστε καὶ τί κρύβεται ἐδῶ γύρω.

— "Ὁχι, ὄχι, ἀπαντάει ὁ Σάμπα. Ἐδῶ κοντὰ θὰ πάω.

Καὶ ἀθόρυβὰ προχωρεῖ. Οἱ ἄλλοι, κρυμμένοι ἀνάμεσα στὰ δέντρα, τὸν παρακολουθοῦν πού ἀπομακρυνεται.

Ξαφνικὰ συμβαίνει κάτι καταπληκτικό. Ἐνας ἀετὸς φανερώνεται στὸν οὐρανὸ κι' ὀρμώντας μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα στὴ γῆ, χάνεται μέσα στὴ βλάστησι. Σὲ λίγο ξαναφαίνεται ν' ἀνεβαίνει ψηλά, κρατῶντας στὰ νύχια του τὸν... Σάμπα. 'Ο μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος, στὸν τρόμο του, παρατάει δυὸ πεπόνια, πού βρῆκε στὸ μεταξύ.

Τὰ πεπόνια πέφτουν κοντὰ στὸ μέρος, ὅπου βρίσκεται ὁ Τάργκα μὲ τοὺς ἄλλους. 'Ο 'Ατσίδας, πού ἦταν ξαπλωμένος κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, καὶ δὲν εἶχε ἀντιληφθῆ τί συνέβη, τινάζεται ὀρθίος κατάπληκτος.

— Πρώτος φορά 'Ατσίντα βλέπει - βλέπει, βρέκει - βρέκει ούρανός πεπόνις!, μур-μουρίζει με δέος.

Με τὸ μέτωπο ζαρωμένο ἀπὸ ἔκπληξι καὶ ἀνησυχία, ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας λέει στοὺς φίλους του:

— Καθῆστε ἐδῶ! Περιμένετε με! Θὰ ξαναγυρίσω.

Ἡ Μαλόα τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι με τὸ ὄμορφο πρόσωπό της συννεφιασμένο.

— Θάρθῶ κι' ἐγώ!, λέει

— "Ὅχι, Μαλόα!, ἀπαντάει τὸ Ἑλληνόπουλο. Ἐσύ κι' ὁ Ἄτσίδας θὰ καθήσετε ἐδῶ. Ἐγὼ με τὸ Μασάϊ θὰ πᾶμε νὰ ἀνιχνεύσουμε τὰ μέρη, νὰ δοῦμε τί γίνεται. Κάποιο πολὺ ἀλλόκοτο καὶ τρομερὸ μυστήριον ὑπάρχει πίσω ἀπ' ὅλα αὐτά! Πρέπει νὰ τὸ ἐξιχνιάσω!

— Φοβάμαι, ψιθυρίζει τὸ κορίτσι. Φοβάμαι γιὰ σένα!

Ἄ Τάργκα γελάει.

— Μὴ φοβάσαι, λέει χαϊδεύοντας τὰ ξανθὰ μαλλιά της. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ σκοτώσῃ τὸν Τάργκα, δὲν γεννήθηκε ἀκόμα. Μὰ κι' ἂν γεννήθηκε, σὲ βεβαιῶ ἐγὼ ὅτι δὲν εἶναι ὁ Καλούγκα!

Καὶ, λέγοντας αὐτά, κάνει νόημα στὸν Μασάϊ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Ὁ ὑψηλόσωμος μαῦρος, πού, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ εἶχαν συμβῆ, ἔχει ξαναβρῆ τὴν ψυχραιμία του, τὸν ἀκολουθεῖ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, βρίσκονται κρυμμένοι σ' ἓνα χαντάκι, πίσω ἀπὸ μερικὲς καλύβες τοῦ Ἰγκόρο.

Μιὰ πυρετώδης κίνησι ἐπι-

κρατεῖ στὸ χωριό. Πυγμαῖοι με ἀκόντια πηγαινοέρχονται δῶθε - κεῖθε φωνάζοντας.

Σὲ λίγο, ἓνας πυγμαῖος πλησιάζει στὸ χεῖλος τοῦ χαντακιού, κρατῶντας ψηλὰ τὸ ἀκόντιό του. Σὰν ἀστραπὴ ὁ Τάργκα τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ πόδι καὶ τὸν τραβάει μέσα στὸ χαντάκι. Πρὶν ἀκόμα καταλάβῃ τί συμβαίνει καὶ φωνάξῃ, ὁ πυγμαῖος δέχεται μιὰ γερὴ γροθιά στὰ μούτρα ἀπὸ τὸν Μασάϊ καὶ μένει ἀκίνητος, λὲς κι' εἶχε μαρμαρώσει.

Ἄ Τάργκα κι' ὁ Μασάϊ χώνονται πάλι στὸ χαντάκι καὶ μένουν ἀσάλευτοι. Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας θέλει νὰ ἐξακριβώσῃ πρῶτα καλὰ τί συμβαίνει στὸ χωριὸ αὐτό, πρὶν ἀποφασίσῃ τί θὰ κάνῃ.

Σὲ λίγο, ἓνας ἄλλος πυγμαῖος πλησιάζει, ψάχνοντας ἴσως νὰ βρῆ τὸν πρῶτο.

Καθὼς σὲ μιὰ στιγμή κυττάζει πρὸς τὸ χωριό, ἔχοντας γυρισμένη τὴν πλάτη του στοὺς δυὸ ἄντρες, ὁ Μασάϊ ἀνασηκώνεται καὶ τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι με τὸ ἀκόντιον, χρησιμοποιῶντας τὸ σὰν ρόπαλο. Ὁ πυγμαῖος πέφτει σὰν κεραυνόπληκτος.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή δυὸ ἄλλοι πυγμαῖοι πλησιάζουν. Ὁ ἓνας ἀπ' αὐτοὺς διακρίνει ξαφνικὰ τὸ κορμὶ τοῦ συμπατριώτη του. Τὸ δείχνει στὸν ἄλλο κι' ἀρχίζουν κι' οἱ δυὸ μαζί νὰ βγάζουν κραυγὲς συναγερμού!

— Τὴν πάθαμε!, μур-μουρίζει ὁ Μασάϊ.

— Ἄλλο δὲ μένει παρὰ νὰ

τούς χτυπήσουμε!, λέει ο Τάργκα.

Βγαίνουν κι' οί δυο όρμητικά από τὸ χαντάκι, κραδαίνοντας τὰ ἀκόντιά τους...

Ἡ ἐξόντωση τῶν δυο πυγμαίων εἶναι ζήτημα μερικῶν στιγμῶν. Στις λίγες ὅμως αὐτὲς στιγμές, ὁ τόπος γύρω γεμίζει ἀπὸ δεκάδες πυγμαίους ποὺ ἐπιτίθενται οὐρλιάζοντας σὰν τσακάλια!

Μιὰ φοβερὴ μάχη ἐπακολουθεῖ. Ὁ Τάργκα κι' ὁ Μασαί δουλεύουν τ' ἀκόντιά τους μὲ τέχνη κι' ἐπιδεξιότητα καταπληκτικὴ. Τὰ κορμιά τῶν πυγμαίων σωριάζονται τὸ ἓνα ἐπάνω στὸ ἄλλο...

Οἱ πυγμαῖοι ὅμως εἶναι πολλοί. Σὲ μιὰ στιγμή, τὸ ἀκόντιο τοῦ Τάργκα σπάζει. Τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο βγάζει τὸ μαχαίρι του. Ἀλλὰ εἶναι δύσκολο ν' ἀντιμετωπίσει τὰ μακρὰ ἀκόντια μὲ τὸ μικρὸ μαχαίρι! Ὁ Μασαί βοηθεῖ ὅσο καλύτερα μπορεῖ. Ξαφνικὰ ὅμως πέφτουν ἐπάνω του πολλοὶ πυγμαῖοι μαζὶ καὶ τοῦ ἀρπάζουν τὸ ἀκόντιο! Ἄσπλο πιά, τὸν πιάνουν καὶ τὸν ὀδηγοῦν σὲ μιὰ καλύβα.

Ὁ Τάργκα ἀγωνίζεται μόνος τώρα. Μὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ νικήσει τόσοσους ἀντιπάλους. Ὄταν, μάλιστα, πέφτει ἐπάνω του μιὰ συντροφιά ἀπὸ καμμιά εἰκοσαριά πυγμαίους, δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ σαλέψει!

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς φέρνει ἓνα σκοινὶ ἀπὸ κληματίδες καὶ σὲ λίγο ὁ γενναῖος Ἑλληνας εἶναι δεμένος γερά. Τὸν κουβαλοῦν στὴν καλύβα ὅπου βρίσκεται κι' ὁ Μασαί,

Μέσα στὴν καλύβα ὑπάρχει κι' ἄλλος ἓνας αἰχμάλωτος. Ἀνήκει κι' αὐτὸς στὴ φυλὴ τῶν Μασαί.

— Ποῦ εἶναι τώρα οἱ Μασαί; ρωτᾷ ὁ Τάργκα, ὅταν οἱ πυγμαῖοι τοὺς ἄφησαν μόνους βγαίνοντας ἔξω.

— Μισὴ ὥρα μακρὰ ἀπὸ δῶ. Ὅμως πρέπει κάποιος νὰ τοὺς εἰδοποιήσει. Ποιὸς ὅμως;

Ὁ Τάργκα μένει σκεπτικός. Ποιὸς θὰ εἰδοποιήσει τοὺς Μασαί; Κι' οἱ τρεῖς τους εἶναι γερὰ δεμένοι...

Θάχη περάσει ὡς μισὴ ὥρα, ὅταν τέσσερις πυγμαῖοι μπαίνουν μέσα. Πιάνουν τὸν δεμένο Τάργκα ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὰ πόδια καὶ τὸν βγάζουν ἔξω.

Ἐνα δέντρο ὑψώνεται στὴ μέση ἐνὸς εἴδους πλατείας. Ἐτσι δεμένος, ὅπως εἶναι χωρὶς νὰ τὸν λύσουν, δένουν τὸν Τάργκα μὲ πρόσθετα σχοινιά ἀπὸ κληματίδες.

Γύρω εἶναι μαζεμένοι καμμιά ἑκατοστὴ πυγμαῖοι, ἐνῶ στὴ μέση ἓνας μάγος τῆς φυλῆς τους χτυπάει ἓνα τύμπανο. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο σταματᾷ.

— Ὁ Μεγάλος Σκορπιὸς θ' ἀποφασίσει γιὰ τὴν τύχη τοῦ λευκοῦ αὐτοῦ!. φωνάζει.

Κι' ἀρχίζει πάλι νὰ χτυπά τὸ τύμπανο.

ΚΕΦ. 7. Ὁπου ὁ Τάργκα, ὁ Ἀτσίδης, ἢ Μαλόα κι' οἱ φίλοι τους μάχονται μὲ ἥρωικό μένος!

Ὄταν ὁ Σάμπα βρέθηκε στὰ νύχια τοῦ ἀετοῦ, στὴν ἀρχὴ ζαλίστηκε καὶ

χρειάστηκε αρκετά δευτερόλεπτα για να καταλάβη τί ακριβώς είχε γίνει.

Όταν καταλαβαίνει ότι είναι γαντζωμένος στα νύχια του αετού, σκέπτεται στην αρχή να ρίξη στο ὄρνεο με το τόξο του — γιατί τα χέρια του είναι ελεύθερα — ένα δηλητηριασμένο βέλος, αλλά αλλάζει γνώμη.

Ο αετός πετάει πολύ ψηλά κι' αν έπεφτε κάτω, θα τσακιζόταν κι' ο ίδιος ο Σάμπια. Αποφασίζει, λοιπόν, να περιμένη μέχρις ότου χαμηλώσει πουθενά το ὄρνεο για να το χτυπήσει, χωρίς να κινδυνεύει να σκοτωθῆ κι' ο ίδιος. Πράγματι, σε λίγο ο αετός πλησιάζει στο Ἴγκόρο και χαμηλώνει αρκετά. Από κάτω απλώνεται μιὰ μικρὴ λιμνούλα με νερό.

Ο Σάμπια δὲν χάνει καιρό: ένα βέλος του χτυπάει τὸν αετὸ στὴν κοιλιά!

Τὸ ὄρνεο ταλαντεύεται για λίγο, χαμηλώνοντας ἀκόμα πιὸ πολύ, κι' ἔπειτα πέφτει μέσα στὴ μικρὴ λίμνη.

Κι' ἦταν εὐτύχημα αὐτό, γιατί αν ἔπεφτε στὸ ἔδαφος, ἀσφαλῶς ὁ Σάμπια ὄχι μόνο θα χτυποῦσε, πέφτοντας χάρμω, μὰ θα τσακιζόταν και ἀπ' τὸ βάρος τοῦ πελώριου πουλιού.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ὁ Σάμπια βρίσκεται στὴν ξηρὰ και τρέχει πρὸς τὸ Ἴγκόρο.

Καθὼς πλησιάζει, ἀκούει ἕναν ἦχο τυμπάνου. Τεντώνει τ' αὐτιά του. Μεταφράζει τὰ γοργὰ χτυπήματα:

«Ὁ Μεγάλος Σκορπιὸς θ'

ἀποφασίση για τὴν τύχη τοῦ λευκοῦ παλληκαριού... Ὁ Μεγάλος Σκορπιὸς θ' ἀποφασίση...».

Δὲ χρειαζόταν ἐξαιρετικὴ εὐφυΐα για να καταλάβη ὁ Σάμπια ὅτι τὸ λευκὸ παλληκάρι εἶναι ὁ Τάργκα.

Μὲ προσοχὴ, χωρὶς να κάνει θόρυβο, πλησιάζει πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἀκούγεται ὁ κρότος τοῦ τυμπάνου.

Αὐτὸ ποὺ βλέπει ὅταν φτάνη κοντὰ στὸ Ἴγκόρο κάνει γὰ μάτια τοῦ Σάμπια να ἀνοίξουν διάπλατα ἀπὸ τρόμο.

Σ' ἕνα δέντρο εἶναι δεμένος ὁ Τάργκα και στὸ γόνατό του ἀνεβαίνει ἀργὰ ἕνα κοκκινωπὸ ἀποκρουστικὸ ἔντομο: ἕνας πελώριος ἀφρικανικὸς σκορπιός, ποὺ τὸ χτύπημα τῆς οὐράς του εἶναι θανατηφόρο!

Ἄν χτυπήσει μὲ τὸ κεντρί του τὸν Τάργκα, τὸ γενναῖο Ἑλληνόπουλο θα μείνη στὸν τόπο νεκρό.

Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ σκορπιὸς σκοπεύει ν' ἀνεβῆ ὡς τὸ πρόσωπό του ἢ τὸ στήθος τοῦ για να τὸν κεντρίση.

Ὁ Σάμπια καταλαβαίνει ὅτι κάθε δευτερόλεπτο ποὺ περνᾶ σημαίνει κίνδυνο θανάτου για τὸν Τάργκα. Βγάζει τὸ τόξο του και σημαδεύει ἀπὸ τὰ πλάγια τὸν σκορπιό. Ἄν πετύχη στὸ σημάδι του, εἶναι βέβαιος πὼς τὸ φαρμακερὸ τέρας δὲν θα προλάβη να χρησιμοποιήση τὴν οὐρά του. Θα πετύχη;

Ὁ Σάμπια ὅμως ξέρει να σκοπεύη, ὅσο κανένας μέσα

στη ζούγκλα. Μὲ μιὰ κίνησι τοῦ χεριοῦ ἐξαπολύει τὸ βέλος ποὺ χτυπάει τὸν σκορπιὸ ἀκριβῶς στὴ μέση, ἀπὸ τὰ πλάγια. Ἡ ὀρμὴ τοῦ βέλους τὸν τινάζει ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ Τάργκα καὶ τὸ ἔντομο πέφτει στὸ ἔδαφος καὶ μένει ἀκίνητος.

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή, ὁ Σάμπα δέχεται ἓνα χτύπημα μὲ ρόπαλο στὸ κεφάλι! Ζαλίζεται καὶ πέφτει ἀναίσθητος.

Ἕνας πυγμαῖος ποὺ ἐρχόταν πίσω του τὸν εἶχε ἀντιληφθῆ καὶ πλησιάζοντας ἀθόρυβα τὸν χτύπησε στὸ κεφάλι...

* * *

Καθισμένος στὴ ρίζα τοῦ δένδρου ὁ Ἀτσίδας τρώει τὰ δυὸ πεπόνια ποῦ... εἶχε βρέξει ὁ οὐρανός! Ἡ Μαλόα λίγο πιὸ κάτω κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἰγκόρο.

Ὁ Ἀτσίδας ἔχει πετάξει τὴν τελευταία φλούδα τοῦ πεπονιοῦ κι' εἶναι ἔτοιμος νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρό, ὅταν ξαφνικὰ βγάζει ἓνα φοβερὸ «γρρρρ»! καὶ δαγκώνει τὸν χαλκᾶ του!

Πλάϊ τοῦ ἀκριβῶς, στέκεται ἓνα ἀληθινὸ τέρας: ὁ Καλούγκα, ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν!

Πετάγεται ὄρθιος. Καὶ μ' ὄλο τὸ βάρος τοῦ ὀγκώδους σώματός του ρίχνεται πάνω στὸν Καλούγκα, ποὺ χάνοντας τὴν ἰσορροπία του, κυλιέται χάμω. Ὁ Ἀτσίδας πέφτει ἀπὸ πάνω του. Μὰ τὸ φολιδωτὸ δέρμα τοῦ Καλούγκα γλιστράει μέσα ἀπ' τὰ χέρια του!

Ἡ Μαλόα, πιὸ πέρα, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο, γυρίζει

νὰ δῆ. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ καταλαβαίνει τί συνέβαινε. Τὸ μαχαίρι ἐδῶ δὲν κάνει τίποτα. Ἀρπάζει ἓνα χοντρὸ κλαδὶ ἀπὸ χάμω καὶ πλησιάζει.

Ἀρχίζει νὰ χτυπήσῃ μ' ὄλη τῆς τῆ δύναμι τὸ τέρας. Κάθε χτύπημα ἀφήνει ἓνα μεταλλικὸ ἦχο. Τὸ ἀποτρόπαιο κτῆνος δὲν σκοτώνεται καὶ δὲν πέφτει ἀναίσθητο, μὰ φαίνεται ὅτι τὰ χτυπήματα ποιοῦν φοβερὰ τὸν Καλούγκα, γιατί βγάζει ἀναρθρες κραυγές καὶ οὐρλιαχτά.

Βλέποντας ὅτι τὸ μέσο αὐτὸ εἶναι κάπως ἀποτελεσματικό, ὁ Ἀτσίδας πηδάει πίσω καί, σπάζοντας ἓνα κλαδί, ἀρχίζει κι' αὐτὸς νὰ χτυπήσῃ τὸν Καλούγκα. Ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν προσπαθεῖ νὰ γαντζώνῃ μὲ τὰ σουβλερά του νύχια ἓναν ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀντιπάλους του, ἀλλὰ μάταια.

Ἡ Μαλόα εἶναι εὐκίνητη σὰν τίγρις κι' ὁ Ἀτσίδας, μπροστὰ στὸν κίνδυνο, ἔχει ξεχάσει τὴν συνηθισμένη τεμπελιά του.

Ἕνας αἰτὸς φαίνεται ἀπὸ ψηλά. Ἡ Μαλόα, ποὺ τὸν βλέπει, φωνάζει στὸν Ἀτσίδα:

— Ἀτσίδα! Φυλάξου! Ἕνας αἰτὸς! Πρέπει νὰ κρυφτοῦμε ἀμέσως! Ἀκολουθήσε με!

Γιαρατοῦν τὸν Καλούγκα, ξεμακραίνουν τρέχοντας καὶ χώνονται ἀνάμεσα στοὺς πυκνοὺς θάμνους.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα ὁ αἰτὸς ἔχει ἐξαφανισθῆ. Μὰ κι' ὁ Καλούγκα ἔχει κι' αὐτὸς ἐ-

ξαφανισθῆ, σὰν νὰ ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ νὰ τὸν κατὰπιε!

— Ἐγκὼ φάει - φάει Καλούγκα!, γρυλλίζει ὁ Ἀτσίδας. Φάει - φάει αὐτὸς σὰν πεπόνις, νὰ ἔτσι - ἔτσι...

Καί, λέγοντας αὐτά, σαγκώνει τὸ χαλκᾶ του

— Ναί, ἀλλὰ θαρρῶ πὼς ὁ Τάργκα κινδυνεύει, λέει ἡ Μαλόα. Ἡ παρουσία τοῦ Καλούγκα ἐδῶ δὲ μαρτυράει τίποτα καλό.

— Κύριος Μαλόα, ντίκιο ἔκει. Κύριος Τάργκα κίντυνο-κίντυνο μεγκάλος! Ἐμεῖς πάει-πάει Ἰγκόρο...

Ὁ μεγάλος ἀφρικανικὸς σκορπιὸς ἀνεβαίνει πρὸς τὸ στῆθος του.

— Πᾶμε!

Πλησιάζοντας στὸ Ἰγκόρο, ὁ Ἀτσίδας κί ἡ κοπέλλα σταματοῦν. Ἀκοῦνε κρότο τυμ πάνου.

«Ὁ Μεγάλος Σκορπιὸς πέθανε. Μὰ ὁ λευκὸς θὰ πεθάνη κί αὐτὸς. Οἱ ἱεροὶ κροκόδειλοι θὰ ἔχουν μεγάλη γιορτή...»

Ἡ Μαλόα χλωμιάζει. Ὁ Ἀτσίδας τραβάει μὲ τὰ δόντια του τὸ χαλκᾶ τῆς μύτης του.

— Κάτι πρέπει νὰ κάνουμε, Ἀτσίδα.

— Καὶ βέβαιος πρέπει κάνει-κάνει κάτι ἐμεῖς... Ἐλα μαζί Ἀτσίντα, κύριος Μαλόα! Ἀτσίντας πολὺ θυμὸ - θυμὸ...

Κί ὁ Ἀτσίδας προχωρεῖ πρὸς μιὰ καλύβα πού βλέπει μπροστά του, ἀκολουθούμενος ἀπ' τῆ Μαλόα. Κανεὶς δὲν τοὺς βλέπει, γιὰτὶ ὅλοι εἶναι μαζεμένοι στὴν πλατεία.

Μπαίνοντας στὴν καλύβα, βλέπουν δυὸ δεμένους μαύρους. Εἶναι οἱ δυὸ αἰχμάλωτοι Μασαί.

Λόγια δὲν χρειάζονται. Μὲ τὸ μαχαίρι τῆς ἡ Μαλόα κόβει τὰ δεσμὰ καὶ τῶν δυό. Οἱ μαῦροι σηκώνονται.

— Ἐσύ, λέει ὁ Μασαί πού ἦταν μαζί μὲ τὸν Τάργκα στὸ σύντροφό του, φύγε ἀμέσως καὶ πήγαινε νὰ εἰδοποιήσης τοὺς δικούς μας νάρθουν ὠπλισμένοι ὅλοι ἐδῶ...

Ὁ Μαῦρος ἐξαφανίζεται ἀθόρυβα.

Οἱ ἄλλοι τρεῖς τοὺς βγαίνουν σιγὰ - σιγὰ ἀπὸ τὴν καλύβα. Γύρω στὰ πτώματα τῶν πυγμαίων, πού εἶχαν σκο

Μιά κίνησι τῶν πανίσχυρων χειρῶν του καὶ τὰ κρανία τους συν-
τοίβονται!

τωθῆ στήν πάλη πού προηγῆ-
θηκε, βρίσκονται πεσμένα ἀ-
κόντια. Ὁ Μασάϊ κι' ἡ Μα-
λόα ἀρπάζουν ἀπὸ ἓνα. Ὁ
Ἄτσίδας οὔτε καταδέχεται
νὰ τὰ κυττάξῃ. Βγάζει τὸ φυ-
σοκάλαμό του.

Προχωροῦν μὲ ἀργὰ ἀθόρυ-
βα βήματα πρὸς τὴν πλατεῖα
τοῦ Ἰγκόρο. Ξαφνικὰ ὁ Ἄτσί-
δας βλέπει ἓνα πτώμα νὰ σα-
λεύῃ. Γουρλώνει τὰ μάτια
του, φέρνει τὸ φυσοκάλαμό
του στὸ στόμα καὶ εἶναι ἕτοι-
μος νὰ τοῦ φυσήξῃ ἓνα βέλος,
ὅταν βλέπῃ πὼς εἶναι ὁ...
Σάμπα!

— Τὸ Μικρόβιος!, ψιθυρί-
ζει. Τί αὐτὸ πάθει - πάθει;
Πλησιάζει. Ὁ Σάμπα συν-

έρχεται ἐκείνη τῆ στιγμῆ.
Δυὸ - τρία σκαμπίλια τοῦ Ἄ-
τσίδα τὸν συνεφέρουν ἐντε-
λῶς.

— Ὁ κύριος Τάργκα, ἐκεῖ,
ψιθυρίζει ζαλισμένος ἀκόμα ὁ
νάνος. Σκορπιός...

Ὁ Ἄτσίδας τὸν ἀρπάζει
ἀπὸ τὸ χέρι.

— Ἐσὺ πάει - πάει μαζι-
μαζὶ ἐμένα!, λέει.

Οἱ πυγμαῖοι ἐτοιμάζονται
νὰ λύσουν τὸν Τάργκα ἀπὸ
τὸ δέντρο. Θὰ τὸν πηγαιναν
στοὺς ἱεροὺς κροκοδείλους.

Ξαφνικὰ, ἓνα βέλος χτυπάει
τὸ μάγο τῶν πυγμαίων στὸ
λαιμό, τὴν ὥρα πού εἶναι ἕ-
τοιμος κάτι νὰ πῆ.

Φοβερὰ οὐρλιαχτὰ ἀντη-

χοῦν. Οἱ πυγμαῖοι γυρίζουν νὰ δοῦν τί συμβαίνει. Καί, βλέποντας τὸν Μασάϊ, τὴν Μαλόα, τὸν Ἀτσιίδα καὶ τὸν Σάμπα, ὀρμοῦν μ' ἀλαλαγμοὺς ἐναντίον τους.

Ὁ Ἀτσιίδα ἔχει ἀκουμπήσει στὸν τοῖχο μιᾶς καλύβας γιὰ νὰ προφυλάῃ τὰ νῶτα του καὶ φυσάει ἀδιάκοπα τὸ καλάμι του. Δυὸ ποὺ ἔχουν πλησιάσει ἀρκετὰ, κυλιοῦνται στὸ χῶμα. Ὁ Σάμπα στὸ μεταξύ ἔχει πηδήσει στὸ χαντάκι κι' ἀπὸ ἐκεῖ, ἀθέατος, ρίχνει τὰ δηλητηριασμένα βέλη του. Ὁ Μασάϊ μὲ τὸ ἀκόντιό του κάνει θραῦσι.

Μόνο ἡ Μαλόα δὲν ἔλαβε μέρος στὴ συμπλοκή. Ἡ πρώτη τῆς σκέψι ἦταν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν ἀγαπημένο τῆς Τάργκα. Ἔτσι κρατῶντας τὸ μαχαίρι τῆς, τρέχει κοντὰ του καὶ κόβει τὰ σκοινιά τοῦ Τάργκα.

Οἱ πυγμαῖοι, ἀντιμετωπίζοντας τὸν Ἀτσιίδα καὶ τοὺς δυὸ ἄλλους, ἔχουν λησμονήσει τὸν αἰχμάλωτό τους, ἴσως γιὰ τὸν πῖστευαν δεμένο.

Ἔτσι, στὸ κρισιμώτερο σημείο τῆς συγκρούσεως πέφτει μέσα σὰν κεραυνός, ἀρπάζοντας ἓνα ἀκόντιο κι' ὁ ἀτρόμητος Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.

Μιὰ τρομακτικὴ μάχη ἐπακολουθεῖ. Δὲν βλέπει κανεὶς παρὰ κεφάλια σπασμένα καὶ πτώματα γύρω. Στὸ μεταξύ κι' οἱ ἄλλοι πυγμαῖοι, ποὺ βρίσκονται γύρω στὸ Ἰγκόρο, τρέχουν κατὰ δεκάδες, ἀκούγοντας τοὺς κρότους τῆς μάχης.

Ὁ ἀγώνας εἶναι ἄνισος.

Ὅση δύναμι κι' ἂν διαθέτουν οἱ φίλοι τοῦ Τάργκα κι' ὁ ἴδιος, οἱ πυγμαῖοι εἶναι πολλοί.

— Κουράγιο!, φωνάζει ὁ Μασάϊ σὲ μιὰ στιγμή. Ὅπου νᾶναι ἔρχονται οἱ δικοί μας!..

Δὲν εἶχαν περάσει λίγα λεπτά, ὅταν ἑκατοντάδες ὑψηλόσωμοι Μασάϊ, ὠπλισμένοι μὲ πελώρια «ἀσσεγκάϊ» (δόρατα). ξεπρόβάλλουν ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δέντρα τῆς ζούγκλας.

Ὅταν ἀντηχῆ ἡ τρομερὴ πολεμικὴ κραυγὴ τῶν Μασάϊ, οἱ πυγμαῖοι τρομοκρατοῦνται. Τοὺς χτυποῦν τώρα ἀπ' ὅλες τὶς πλευρές. Δυὸ-τρεῖς ποὺ εἶναι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τάργκα δίνουν πρῶτοι τὸ σύνθημα τῆς φυγῆς.

Κι' οἱ ἄλλοι πυγμαῖοι πετῶντας τὰ δόρατά τους, τὸ βάζουν στὰ πόδια...

ΚΕΦ. 8. Ὅπου ὁ Καλούγκα, ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν, τὰ βρίσκει σκοῦρα, παλεύοντας μὲ τὶς τίγρεις!

Α φήνοντας τοὺς Μασάϊ νὰ κυνηγοῦν τοὺς πυγμαῖους ὁ Τάργκα μαζεύει γύρω του τὸν Ἀτσιίδα, τὴ Μαλόα καὶ τὸν Σάμπα.

— Πρέπει νὰ βροῦμε τὸν Καλούγκα, λέει. Ἄν αὐτὸς δὲν λείψῃ, τίποτα δὲν κάνουμε. Πῶς θὰ βροῦμε τὰ ἴχνη του ὅμως;

— Μᾶς ἐπετέθη ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα!, λέει ἡ Μαλόα. Θὰ τὸν ἐξοντώναμὲ ἴσως ὁ Ἀτσιίδα κι' ἐγώ, ἂν δὲν ἐπενέβαινε ἓνας ἀετός! Ἀπὸ ἐκεῖ μπορούμε νὰ βροῦμε τὰ ἴχνη του

καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουμε!

— Πάμε ἀμέσως ἐκεῖ!, λέει ὁ Τάργκα.

— Πάει - πάει!, γρυλλίζει ὁ Ἀτσίδας. Ἐγκὼ πιάσει - πιάσει Καλούγκα, φάει - φάει αὐτὸς ζωντανός!...

Πηγαίνουν ὅλοι γοργὰ στὸ μέρος ὅπου εἶχε φανῆ ὁ Καλούγκα. Ὅταν φτάνουν ἐκεῖ, σκορπίζουν πρὸς κάθε κατεύθυνσι καὶ ἀρχίζουν νὰ ψάχνουν τὸ ἔδαφος γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὰ ἴχνη τοῦ τερατόμορφου ἔρπετου.

Ὁ Ἀτσίδας εἶναι ἀδιόρθωτος!

Καθὼς προχωρεῖ μέσα στὸ δάσος, βλέπει μιὰ πανύψηλη ἀφρικανικὴ καρυδιά. Καὶ μιὰ φωτεινὴ σκέψι ἀστράφτει στὸ μυαλό του.

— Ἐγκὼ σκαρφα-σκαρφαλώσει ἀπάνω, βλέπει - βλέπει κάτω!, μурμουρίζει.

Δὲν ἐκφράζει ὅμως τὴν πραγματικὴ του σκέψι, ποὺ εἶναι νὰ γεμίση μὲ καρύδες τὴν κοιλιά του, ποὺ ἔχει ἀδιάσει σὲ ἐπικίνδυνο βαθμό, κάνοντάς τον νὰ ὑποφέρῃ ἀβάσταχτα.

Παρ' ὅλο τὸν ὄγκο του, ὁ Ἀτσίδας σκαρφαλώνει πάνω στὸ δέντρο μὲ ἐπιδεξιότητα πιθήκου, θρονιάζεται ἐκεῖ πάνω ἀναπαυτικὰ καὶ ἀρχίζει τὴν ἐπίθεσι ἐναντίον τῶν... καρυδῶν!

Τὰ σαγόνια του δουλεύουν γοργὰ καὶ ρυθμικά, κάνοντας ἓνα θόρυβο ποὺ θυμίζει χαλασμένη ἀτμομηχανή! Τὰ ρουθόνια του ξεφουσοῦν ἀπὸ τὴν ἀπόλαυσι, ποὺ νοιώθει καθὼς τὸ στομάχι του γεμίζει σιγά-σιγά.

Ξαφνικά, ὀσταματάει. Τὰ μάτια του γουρλώνουν κυττάζοντας κάτω. Τὰ δόντια του ἀρπάζουν τὸν χαλκᾶ τῆς μύτης του καὶ τὸν τραβοῦν.

Βλέπει τὸν Τάργκα, μὲ τὸ μαχαίρι του στὸ χέρι, νὰ προχωρῇ μὲ προφυλαξεις ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Καὶ βλέπει δυὸ πυγμαίους νὰ ξεπρυβάλλουν ξαφνικά πίσω του, ἀθόρυβα σὰν ἴσκιои, καὶ νὰ σηκώνουν τὰ ἀκόντιά τους ἔτοιμοι νὰ τὸν καρφώσουν προδοτικὰ στὴν πλάτη!

Ὁ Ἀτσίδας θέλει νὰ φωνάξῃ, μὰ δὲν μπορεῖ. Τὸ στόμα του εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ τὴ λευκὴ, νόστιμη σάρκα μιᾶς καρύδας! Ἄν φωνάξῃ, θὰ πεταχτῇ τὸ νόστιμο φαγητὸ ἀπὸ τὸ στόμα του! Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ ἂν χρησιμοποιοῦσῃ τὸ φυσοκάλαμό του!

Ἀποφασίζει, λοιπόν, νὰ κάνῃ κάτι ἄλλο: μιὰ μεγάλη θυσία! Νὰ πετάξῃ μιὰ καρύδα!

— Ἐγκὼ πολὺ - πολὺ ἀγκαπάει ἔσένα!, λέει στὴν καρύδα. Ἐγκὼ ὅμως ἀγκαπάει πιὸ πολὺ κύριος Τάργκα!

Καὶ ἐξακοντίζει πρὸς τὰ κάτω τὴν καρύδα μὲ ὅλη τὴ δύναμι τοῦ μυώδους μπράτσου του.

— Καλὸς ταξίντι!, λέει.

Τὸ ταξίδι εἶναι... καλὸ καὶ γοργό! Ἡ καρύδα σκίζει τὸν ἀέρα μὲ ὄρμη, χτυπάει τὸν ἓνα ἀπὸ τοὺς πυγμαίους στὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἀνοίγει τὸ κρανίο!

Ἀκούγοντας τὸν κρότο αὐτό, ὁ Τάργκα γυρίζει ἀπότομα. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὁ δεύτε-

ρος πυγμαῖος τραβάει πρὸς τὰ πίσω τὸ χέρι του γιὰ νὰ τινάξῃ ἐναντίον του τὸ ἀκόντιό του! Ὁ Κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας δὲν προλαβαίνει νὰ ἀμυνθῇ!

Μὰ ἓνας τρίτος ἐπεμβαίνει στὴν κρίσιμη στιγμή, καθὼς τὸ ἀκόντιο πάει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγρίου. Εἶναι ὁ Σάμπα! Ὁ μικροσκοπικὸς ἀνθρωπάκος, μὲ μιὰ βουτιά, ἀρπάξῃ τὸν πυγμαῖο ἀπὸ τὸ πόδι, κἀνοντάς τον νὰ μετακινηθῇ καὶ νὰ ἀστοχήσῃ!

Τὸ ἀκόντιο περνάει ξυστὰ ἀπὸ τὸν Τάργκα, ποὺ μὲ ἄφθαστη ἐπιδεξιότητα τὸ ἀρπάξῃ στὸν ἀέρα καὶ τὸ στέλνει πίσω ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ἦρθε!

Ἡ μετάλλινη αἰχμὴ χτυπάει τὸν ἄγριο κατὰστηθα καὶ τὸν καρφώνει πάνω σ' ἓνα δέντρο!

* * *

Συνεχίζουν τὸ ψάξιμο μέσα στὴ ζούγκλα. Ξαφνικά, μαρμαρώνουν ὅλοι, σφίγγοντας ὁ καθένας τὸ ὄπλο του.

Ἔχουν φτάσει σ' ἓνα ξέφωτο. Στὸ κέντρο τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς, ὅπου δὲν ὑπάρχουν οὔτε δέντρα οὔτε θάμνοι, βρίσκεται ἓνα πρασινωπὸ, φολιδωτὸ πλάσμα, ποὺ εὐκόλα θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν περάσῃ γιὰ κροκόδειλο, ἂν δὲν περπατοῦσε ὄρθιο!

Εἶναι ὁ Καλούγκα! Ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν!

Ὁ Ἀτσίδας, ποὺ ἔχει κατεβῆ ἀπὸ τὸ δέντρο του κι' ἔχει ἀκολουθήσει τοὺς ἄλλους, γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ

φέρει τὸ φυσοκάλαμό του στὸ στόμα.

Ὁ Σάμπα ἐτοιμάζει τὸ τόξο του μὲ τὰ φαρμακερὰ βέλη. Ἡ Μαλόα σηκώνει τὸ ἀκόντιό της.

Ὁ Τάργκα σφίγγει τὸ μαχαίρι του καὶ συσπειρώνεται ἑτοιμὸς νὰ ὀρμήσῃ!

Μὰ δὲν ἐφορμοῦν!

Συμβαίνει κάτι ἀλλόκοτο.

Τρομακτικὰ οὐρλιαχτὰ ἀντηχοῦν. Δυὸ τίγρεις, ποὺ φαίνονται πολὺ πεινασμένες, ξεπηδοῦν μέσα ἀπὸ τοὺς θάμνους γύρω, διασχίζουν μὲ μεγάλα πηδήματα τὸ ξέφωτο καὶ ρίχνονται πάνω του!

Ὁ Καλούγκα, ἀφήνοντας ὑπόκωφα γρυλλίσματα, ἀγωνίζεται νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ θηρία, χτυπώντας τα μὲ τὰ σπαθωτὰ νύχια του.

Ἴσως νὰ κατάφερνε νὰ βγῇ νικητῆς ἀπὸ τὴν πάλη αὐτῆ.

Ἐνα κοπάδι ὅμως ἀπὸ τίγρεις, ποὺ τὶς τράβηξαν τὰ οὐρλιαχτὰ, κάνουν τὴν ἐμφάνισί τους καὶ, ὅλες μαζί, ὀρμοῦν ἐναντίον του.

Τὰ αἰμοβόρα ἀγρίμια ρίχνουν χάμω τὸν Καλούγκα, τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μέλη μὲ τὰ δόντια τους καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀπομακρύνωνται σέρνοντας τὴ λεία τους, μὲ μουγγρητὰ ἱκανοποιήσεως.

— Εἶναι περιττὸ νὰ ἐπέμβουμε στὴ δουλειὰ τῶν τίγρεων, λέει ὁ Τάργκα. Καλύτερο τάφο ἀπὸ τὸ στομάχι τους δὲ θὰ μπορούσε νὰ βρῆ ὁ Καλούγκα!

— Ἐκεῖ δὲ θὰ τὸν βροῦν οὔτε οἱ ἀετοὶ του!, προσθέτει ὁ Σάμπα.

— Μόνο πού δὲ θὰ μάθου-
με ποτὲ τί ἀκριβῶς ἦταν ὁ
Καλούγκα!, λέει ἡ Μαλόα.
"Ανθρωπος; Ἄγριμι;

Ὁ Ἀτσιδάς, πού πάντα
στο φαῖ ἔχει τὸ νοῦ του, φω-
νάζει στὶς τίγρεις;

— Καλὸ ὄρεξος! Καλούγ-
κα ἔκει σκληρὸ κρέατος, ἀλ-
λὰ νόστιμος!

Καὶ οἱ τέσσερις φίλοι μας
ἀπομακρύνονται ἱκανοποιημέ-
νοι.

Δὲν θὰ ἦσαν ὅμως τόσο ἱ-
κανοποιημένοι, ἂν μπορούσαν
νὰ δοῦν τί συμβαίνει ἐκείνη
τῇ στιγμῇ λίγο πιὸ πέρα, με-
ταξὺ τοῦ Καλούγκα καὶ τῶν
τίγρεων!...

ΤΕΛΟΣ

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Κάθε μέρα διαβάζετε στὶς ἐφημερίδες ὅτι «ίπτά-
μενοι δίσκοι», μυστηριώδη φωτεινὰ ἀντικείμενα ἔκα-
ναν τὴν ἐμφάνισί τους πότε στὴν Ἀμερική, πότε
στὴν Ἀγγλία, πότε στὴ Γαλλία, πότε στὴ Γερμα-
νία! Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν προέλευ-
σί τους καὶ νὰ φωτίσῃ τὸ μυστήριό τους.

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «ὑπερανθρώπου», τὸ
80, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν
τίτλο

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ἔχει ὡς θέμα τὸ μυστήριον αὐτὸ τῶν οὐρανῶν. Ἡ Γῆ
ὑφίσταται τὴν ἐπίθεσι τῶν «ίπταμένων δίσκων» καὶ
κινδυνεύει νὰ ἐξοντωθῇ! Ἀλλόκοτα τερατώδη ὄντα
ἀπὸ ἄλλους κόσμους σκορποῦν τὴν καταστροφή, μὲ
τὴ βοήθεια τοῦ Ἐφιάλτη, τοῦ ὄντος μὲ τὰ Χίλια
Μάτια! Οἱ ὑπεράνθρωποι ρίχνονται μὲ αὐτοθυσία
στὸν ἀγῶνα γιὰ νὰ ὑπερασπίσουν τὴν Ἀνθρωπότητα!

ΙΠΤΑΜΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

Ἕνα τεύχος πού θὰ διαβαστῇ ἀπὸ 30.000 παιδιά!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
ΤΟΥ ΑΤΣΙΔΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ

Κύριος Κοντοστούπος,

Ἐσὺ ὄκι καλὸς ἄνθρωπο! Ἐσὺ μπαμπέσος, εἶναι, ἄτιμο εἶναι, ὕπουλο εἶναι! Ἐσὺ λέει - λέει φίλο - φίλο ἐμένα εἶναι, μυαλὸ ἐσένα ἐχτρὸ ἐμένα εἶναι!

Ἐσὺ ἦρτε τζούγκλα, κάνει - κάνει γλέντι ματζὶ ἐμένα! Ἐγκὼ ἐτοιμάσει πολὺς καρπούτζις, πολὺς πεπόνις, πολὺ καλὸς ψημένος τζαρκάντις, ντώσει ἐσένα, φάει - φάει ἐσένα, χορτάσει ἐσὺ τὸ κοιλιὰ ἐσένα! Ἐγκὼ τέλει περιποιηθῆ ἐσένα, κάνει - κάνει ἐσένα πολὺ - πολὺ φίλο ἐμένα!

Ἐσὺ ὅμως, Κοντοστούπος, εἶναι ἄτιμο ἄνθρωπο! Ἐσὺ φάει - φάει καρπούτζι, πεπόνι, τζαρκάντι, χορτάσει ἐσένα! Ἐπειτας, ἐσὺ θυμηθῆ παλιὸς καυβγάς ἐμένα - ἐσένα, ἀρχίτζει βρίτζει ἐμένα, λέει ἐμένα «μαϊμούς», «πιθήκος», «καννιβάλος», «ξυπόλητος»!

Ἐγκὼ ἀγκριεύει, λέει - λέει ἐσένα νάνο, λέει ἐσένα «μὶς Μαϊμού», λέει ἐσένα ἄτιμο! Ἐγκὼ λέει-λέει, ἐσὺ λέει-λέει, σηκώνει χέρι ἐμένα, σηκώνει χέρι ἐσένα, ξύλος - ξύλος ἀρχίτζει πέφτει!

Ἐγκὼ πολὺ - πολὺ ξύλος ντίνει ἐσένα, ἐσὺ πιὸ πολὺ ξύλος ντίνει ἐμένα, ρίχνει κάτω χῶμα ἀνάσθητος ἐμένα, φεύγει ἐσένα!

Ἐγκὼ τώρα βάλει - βάλει μαγικὸς βοτάνος κορμὶ ἐμένα, γίνει καλὰ ἐμένα!

Ἐγκὼ ὄκι φίλος-φίλος ἐσένα,
ὄκι τέλει ξέρει-ξέρει ἐσένα!

ΑΤΣΙΝΤΑΣ

ΚΑΘΗΚΟΝ ΟΛΩΝ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Τάργκα» τὸ 18, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μὲ τὸν τίτλο

ΤΟ ΛΑΣΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

~~~~~

εἶναι μιὰ ἀποθέωσι τῆς ἐλληνικῆς παλληκαριᾶς, μιὰ τρομακτικὴ τιτανομαχία ἀνάμεσα στὸν Καλοῦγκα, τὸν Κύριο τῶν Ἀετῶν, καὶ στὸν Τάργκα, τὸν Κυρίαρχο τῆς Ζούγκλας! Ὁ φριχτὸς Καλοῦγκα, μαγιασμένος, ἐπιτίθεται καὶ ἡ ζωὴ τῆς Μαλόα διατρέχει κίνδυνο θανάτου! Μὰ ἐπεμβαίνει

ΤΟ ΛΑΣΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ

~~~~~

καὶ ἀνακόπτει τὴν ἐγκληματικὴ λύσσα τοῦ τερατώδους τυράννου τῆς ζούγκλας!

Τώρα ποῦ — μὲ τὸ κλείσιμο τοῦ ἀντιπάλου περιοδικοῦ λόγω ἐλλείψεως ἀναγνωστῶν — ὁ «Τάργκα» ἔμεινε τὸ μόνο ἀνάγνωσμα ζούγκλας στὴν Ἑλλάδα, θὰ σᾶς προσφέρῃ κάθε ἐβδομάδα περιπέτειες, ποῦ θὰ εἶναι ἢ μιὰ καλύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλη σὲ ἥρωϊσμοὺς καὶ συγκλονιστικὴ δράσι!

~~~~~

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ἐκυκλοφόρησε στὶς Ἐπαρχίες καὶ στὸ Ἐξωτερικό!
Ἐξασφαλίστε τον πρὶν ἐξαντληθῆ!
36 σελίδες—130 εἰκόνες — Τιμὴ 2.000 δραχμές!

Ἑβδομαδιαία Βιβλία
Ἡρωϊκῶν Περιπετειῶν.Γραφεῖα: Λέκκα 23
Ἀριθ. Τηλεφ. 36.373Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ
γραφεῖα μας, ποὺ εἶναι ἀνοικτὰ κά-
θε μέρα 9—1½ καὶ 5—7, ἐκτὸς τοῦ
ἀπογεύματος τῆς Τετάρτης.Διευθύνσεις: Οἶκον. Δ)τῆς: Γεώργιος Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Ἀρχισυντάκτης: Στέλιος Ἀνεμοδουράς, Λ. Θησέως 323. Προϊ-
στάμενος τυπογραφείου: Γεώργιος Γεωργαλάς Μεγίστης 19.**ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ**

1) Ὁ κυρίαρχος τῆς Ζούγκλας.	9) Ζανούρ ὁ προδότης
2) Ἡ σπηλιὰ μὲ τὰ Διαμάντια.	10) Στὴ φωλιὰ τοῦ Ζανούρ
3) Ζοῦμπο, ὁ ἱερός Ἐλέφαντας.	11) Ἰπτάμενος Τρόμος
4) Ὁ φύλακας τῶν Θησαυρῶν.	12) Τὸ φαρμάκι τῆς κόμπρας.
5) Μαλόα, τὸ Κορίτσι-Τίγρις.	13) Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Μαλόα.
6) Τάργκα, ὁ Λευκὸς Σίφουνας.	14) Στὸ Βωμὸ τοῦ Μαύρου Δαίμονα.
7) Μονομαχία Βασιλέων.	15) Πιθηκάνθρωποι τοῦ Μπουάνα.
8) Συναγερμὸς στὴ Ζούγκλα.	16) Κυνηγὸς Ἀνθρώπων.
	17) Καλούγκα, ὁ Κύριος τῶν Ἀετῶν.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Τοῦ «Τάργκα» καὶ τοῦ «Ὑπερανθρώπου»

Μὲ τὸ τεύχος 8 τοῦ «Τάργκα» καὶ 72 τοῦ «Ὑ-
περανθρώπου» συμπληρώθηκαν ὁ 1ος καὶ ὁ 9ος τόμος
τῶν ἀγαπημένων σας περιοδικῶν.

Ἡ Διεύθυνσις, θέλοντας νὰ προσφέρῃ πάντα κά-
τι καλύτερο στοὺς ἀναγνώστες μας, ἀποφάσισε νὰ
δένῃ στὸ ἐξῆς τοὺς τόμους μὲ πολυτελὲς πανό-
δετο καὶ χρυσοτυπωμένο δέσιμο!
Καμμιά ἐπιβάρυνσις τῆς τιμῆς δὲ θὰ γίνῃ!
Δηλαδή, γιὰ τὴ βιβλιοδεσία, θὰ πληρώνετε στὸ ἐξῆς
5.000 δραχμὲς καὶ θὰ ἀποκτᾶτε ἕναν καλλιτεχνικὸ
τόμο ποὺ θὰ σᾶς γοητεύῃ μὲ τὴν ἐμφάνισί του!

Φυσικὰ, οἱ παλαιότεροι τόμοι θὰ ἐξακολουθήσουν
νὰ δένωνται ὅπως πρὶν καὶ μὲ τὴν ἴδια τιμὴ (5.000
δραχμὲς).

Γιὰ τοὺς ἀναγνώστες τῶν ἐπαρχιῶν θὰ ὑπολογί-
ζεται καὶ μιὰ ἐπιβάρυνσις ἀπὸ 2.000 δρχ. γιὰ ταχυ-
δρομικά, γιὰτὶ τὰ τέλη τοῦ ταχυδρομείου αὐξήθηκαν
πολὺ τὸν τελευταῖο καιρό.

Το Γεράκι

Σ' ΕΝΑ ΛΙΜΑΝΑΚΙ, ΕΝΑΣ ΑΓΝΟΣΤΟΣ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΤΟΝ ΞΑΚΟΥΣΤΟ ΝΑΥΤΙΚΟ ΓΕΡΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΤΟΥ ΜΑΪΚ...

της Θάλασσας

ΕΧΩ ΤΗ ΝΥΜΦΗ· ΕΝΑ ΣΠΟΥ-
ΔΑΙΟ ΓΙΩΤ, ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΡΗ
ΜΕΡΟΣ ΣΤΙΣ ΙΣΤΙΟΔΡΟΜΙΕΣ!
ΛΕΓΟΜΑΙ ΧΑΜΠΕΡ ΚΑΙ ΘΑ
ΣΑΣ ΠΛΗΡΩΣΩ ΚΑΛΑ
ΓΙΑ ΝΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕ-
ΤΕ ΕΞΕΙΣ ΤΟ ΠΛΟΙΟ
ΜΟΥ!

ΔΥΣΤΥ-
ΧΟΣ ΘΑ
ΠΑΡΟΥ-
ΜΕ ΚΙ Ε-
ΜΕΙΣ ΜΕ-
ΡΟΣ ΜΕ ΤΟ
ΚΑΡΑΒΙ ΜΑΣ ΤΟ
'ΑΣΤΡΟΨΑΡΟ!'

ΤΟ ΑΣΤΡΟΨΑΡΟ;
ΑΥΤΟ ΤΟ ΣΑΠΙΟ-
ΚΑΡΑΒΟ;

ΣΑΠΙΟΚΑΡΑΒΟ
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΔΙΚΟ
ΣΟΥ, ΝΑΥΤΙΚΕ ΤΟΝ
ΓΛΥΚΟΝ ΝΕΡΟΝ.

ΠΑΜΕ,
ΜΑΪΚ!

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΣ
ΝΑ ΜΟΝ ΜΙΛΑΣ
ΕΤΣΙ!

ΚΑΤΟ
ΤΑ
ΧΕΡΙΑ!

ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΠΙΟ ΠΕΡΑ.....

ΑΚΟΥΣΕ ΧΑΝΣΕΝ!
ΠΡΕΠΕΙ ΟΠΩΣΔΗΠΟ-
ΤΕ ΝΑ ΦΥΓΑΔΕΥΣΟΥΝ.
ΜΕ ΤΑ ΚΛΟΠΙΜΑΙΑ!

ΘΑ ΒΡΟΥΜΕ ΤΡΟ-
ΠΟ! ΑΛΛΩΣΤΕ ΤΟΝ
ΕΧΟΥΜΕ ΔΕΞΕΙ
ΚΑΛΑ ΕΚΕΙΝΟ
ΤΟΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙ-
ΚΟ ΠΟΥ ΣΤΕΙΛΑ-
ΝΕ ΝΑ ΜΗΣ ΠΙΑΣΗ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ